

Cahit Zarifoğlu
Ağaçkakanlar

BEYAN

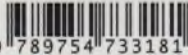

Cahit Zarifoğlu Ağaçkakanlar

Anne ve baba ağaçkakanlar, yıllar sonra dünyaya gelen yavruları Upuy'u korumak için uğraşırken, garip olayları yaşamak zorunda kaldılar. Upuy, afacan bir ocuk gibi aklına ne geldiye yaptı. Bir türlü söz dinlemedi. Cahit Zarifoğlu bu kitapla, kendi çocukluğunun acı tatlı günlerini anlatmış oluyor dolaylı olarak. Her ocuğun yaşayabileceği bir çocukluğu, usta anlatımıyla önümüze seriyor. Çocukluğumuzun filmini seyrederek gibi "Ağaçkakanlar"ı okumanızı tavsiye ederiz.

Gülücük ocuk Kitapları

9 789754 733181

www.beyanyayinlari.com

Cahit Zarifoğlu, 1940'da Ankara'da doğdu. İstanbul Üniver-
sitesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenimini ta-
mamladı. Değişik kurum ve kuruluşlarda çalıştı. TRT'de gö-
rev aldı. En son İstanbul Radyosu'nda "denetçi" olarak gö-
rev yapıyordu. Evli ve dört çocuk babası olan Cahit Zarifoğ-
lu, 7 Haziran 1987'de vefat etti. Cahit Zarifoğlu, şiirleriyle
edebiyat dünyamızda kendinden söz ettirdi. Çağdaş şiirimi-
zin öncüleri arasında yer aldı. Hikâye, günlük, roman ve
deneme yazarlığı yanında 1980'li yılların başında çocuklar
için de yazmaya yöneldi. Her yaştan insana yönelik çocuk
kitapları geniş yankılar uyandırdı. Bu yönüyle çocuk edebi-
yatımızın klasik kitapları arasında onun eserlerinin önemli
bir yeri bulunmaktadır. Çocuk kitaplarının kahramanları
çoğunlukla hayvanlardır. Hepsi de insan gibi düşünür. Biz
onları okudukça serçenin, ağaçkakanın, aslanın, tilkinin,
kırlangıcın insan gibi konuştuğunu kolayca anlayabiliriz.
Bu yazarlık biçimi, Cahit Zarifoğlu'nun çocuk edebiyatımı-
za açtığı bir penceredir.. "İşaret Çocukları", "Yedi Güzel
Adam", "Menziller", "Korku ve Yakarış" şiir kitapları; "İns"
hikâye, "Yaşamak" günlük, "Savaş Ritimleri" roman, "Bir
Değirmendir Bu Dünya" ve "Zengin Hayaller Peşinde" de-
neme, "Sütçü İmam" tiyatro türünde yayınlanmış kitapları.

Gülücük Çocuk Kitapları Dizisinde yayınlanmış kitap-
ları şunlardır: "Serçekuş", "Katıraslan", "Ağaçkakanlar",
"Yürekdede ile Padişah", "Gülücük", "Ağaç Okul", "Küçük
şehzade", "Motorlu Kuş" ve "Kuşların Dili".

Ağaçkakanlar, Beyan Yayınları'nın 109. kitabı olarak yayına hazırlandı; dizgi ve sayfa düzeni Hasan Demir (0212 520 34 19); kapak ve iç resimler Ender Dandul; baskı ve cilt, Umut Kağıtçılık ve Matbaacılık (Sertifika: 22826 Fatih Cad. Yüksek Sokak No: 11/1 Merter-İstanbul, 0212 637 04 11) tarafından gerçekleştirildi ve Temmuz 2013'te İstanbul'da yayımlandı.
ISBN 978-975-473-318-1

Gülücük Çocuk Kitapları, 2
Sertifika No: 14723

BEYAN YAYINLARI

Ankara Cad. 21 • 34112 Çağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212. 512 76 97 - Tel-Faks: 0212 526 50 10
www.beyanyayinlari.com.tr / beyanyayinlari@gmail.com
www.facebook.com/beyanyayinlari
www.twitter.com/beyanyayinlari

Cahit Zarifoğlu

Ağaçkakanlar

BEYAN

Bütün masallarımın ilk ve yılmaz dinleyicileri çocuklarım Betül, Hicret, Fehim ve Arife'ye....

İçindekiler

- Giriş, 7
Başlangıç, 9
Tartışma, 16
Hayal, 21
Nutuk, 30
Barışıyoruz, 32
Baba Ağaçkakanın Dehşetengiz Rüyası, 34
Ne Dersin, 52
Rüyanın Sonu, 56
Savaş, 62
Uyanış, 74
Adım Adım Son, 100

Giriş

Ne yaptı biliyor musun?

Şakir Amca'nın cevizliğini harabeye çevirdi.
Ama dur, acele etme!

Başını ve sonunu dinlemeden kimseyi suçlama.

Evet, cevizlik harap oldu; dallar kırılarak, yapraklar tartaklanarak, belki binlerce ceviz, daha olgunlaşmadan toprağa saçılarak... Ama acaba suç, bunları yapanda, Ağaçkakan mı?

Bir de bakarsın suç var, ama suçlu yok.

Olur mu öyle şey!

Olmaz elbet. Olmaz tabii. Bir trajedi kahramanı değildi Ağaçkakan. Trajedi karakterinde, ana babasının bazı zararlı istekleri rol oynamadı değil. O anlarda gerçekten bir trajedi kişisi gibi rüzgâra kapılıp gitti. Yeşil kabuklu ve henüz olgunlaşmamış cevizlerin, dallara tutundukları ince saplarına bir vurması yetiyordu. Bunu bir defada tam sekiz yüz elli kere tekrarladı. Bunları yaparken, kanatları çeliktenmiş gibi yaprakları biçiyordu.

Ne öteki ağaçkakanların,

- Yapma, yapma çığlıklarına aldırıyordu, ne de içinden,

- Yapma yapma, hadi bu son olsun, yapma artık, diyen bir başka şeyin çığlıklarına.

Ne kadar da düşünmüştü bu i sesi.

Onu dinlemeyi ne kadar da istedi. Ama olmadı. Cevizliği harabeye çevirip oradan ayrılırken, hem bunları yapan, hem de "yapma" diyen kendisi olduğu için korkuyordu.

- Acaba hangisi benim, hangisi yabancı, diye düşündü ve korkusu biraz daha çoğaldı.

Karar vermesi imkansızdı.

O gece, bir deli olduğunu düşünerek, acılar içinde uyudu.

Bu küçük hikâye sona erdiği zaman, yukarıdaki Giriş'in boşlukta kalır gibi olduğu görülecektir. Ama akıllı çocuklar, hayalleri geniş insanlar rüya ile gerçek; hayal ile korku ve vehim arasındaki boşlukları dokuyarak kendilerine göre yorumlar yapabileceklerdir.

Başlangıç

- Dur dedi, bu nasıl masal, hiç bir şey anlamıyorum.

- Masal işte..

- Her zamanki gibi başlamadın, hani tekerlemesi?

- Baştan mı alalım?

- Hi hi.

- O halde,

Bir varmış bir yokmuş,

Evvel zaman içinde

İlkbahar geldiğinde

Ölü toprak dirildiğinde

Tohumlar çatladığında

- Bunlar da ne?

- Kalbur saman içinde

- Hah!

- Deve tellal,

Kırlar yeşil, hava temiz,

Gönüller ak iken,

- Amaan!

- Ben nenemin beşiğini tıngır mıngır sallarıkeen..

- İkeen...

- Bir ağaçkakan ailesi varmış.

Böyle başladığım zaman yine sevimli bir masal anlatacağımı sanıyordu. Hele “ikeeeen” derken o da tekrarlayarak ve benimle birlikte başını yukarıdan taa öne doğru eğerek kaldırdı ve dinlemeye başladı. Sonuna kadar hiç soru sormayacak gibi baktı. Akışı bozmak istemiyordu. Anlamadıklarını, hepsinin sonunda sormak üzere aklında tutacağını düşünüyordu. Fakat masal o gün bitmedi. Her zamankinin tersine, uyuyakaldığı için değil, bir tartışmayla kesildi. Bir bölümü bittiğinde ise küçük yüzü kırbaçlanmış gibiydi. O dehşet verici son’a takılıp kaldı ve belki de bir an için masalın tümünü unuttu. Sonra da anlamadıklarıyla ilgili sorulardan hiç birini sormadı. Hepsi o kadar anlamsız ve karışık ki.

-Bir ağaçkakan ailesi varmış ama nasıl bir aile, diye sürdürdüm. Anne baba mı sadece? Evet hepsi bu. Yuvalarında keder içinde oturur, çok acıkmadıkça yerlerinden kımıldamazlarmış.

- Yuvamızın neşesi olmadıktan sonra, diyordu baba ağaçkakan, cevizlikler de bademlikler de gözüme sevimli görünmüyorlar. Öylesine kederliyim ki, gidip gagamı bir kayanın yarığına sokup çit diye kırabilirim. Hüzünlü uçuşlarla yükselir ve kendimi boşluğa bırakıp parçalayabilirim.

Anne ağaçkakan onu dinliyor ve kanadını kederli yüzünde gezdiriyordu.

- Bu kadar kederlenme, dedi kocasına, ama sesi suçlulukla doluydu ve söyledikleriyle kendi üzüntüsünü bile hafifletemedi.

İkisi birden kanat sesleri duyarak yuvadan başlarını uzattılar. Mutlu bir tabloyla karşı karşıya kaldılar.

Bir başka ağaçkakan ailesi, çocuklarıyla birlikte, kanatları birbirine sürünerek, neşeler saçarak cevizliğe gidiyorlardı.

Anne ağaçkakan derin bir ah çekti. Soluğu bütün özlemini, bütün iniltilerini yutmak ister gibiydi.

Baba ağaçkakan, sımsıkı kapalı ağzının üstündeki küçücük burun deliklerinden iniltili bir "ııh" sesi çıkardı. Başlarını tekrar içeri çektiler, yanlarının üzerine devrildiler, cevizliğe doluşmaya başlayan akrabalarının takılayışlarını dinleyerek kederlerini çoğalttılar.

Evliliklerinin üzerinden bir iki derken üç bahar daha geçti.

Bir türlü alışmamışlardı.

Ağaçkakan anne ile ağaçkakan baba, ağaçlara veya kuru kütüklere pençeleriyle tutunup sert gagalarıyla takılmaya başladıkları zaman, sesleri ta uzaklara, evlilik bağının yaşlı bülbülleri gibi gelirdi.

Öyle büyük bir arzuyla ve unutmaksızın istiyorlardı ki çocuklarının olmasını..

- Hiç olmazsa bir tek bir tane olsun, başka hiç bir şey istemem diyordu anne ağaçkakan.

- Mutlaka bir çocuğumuz olmalı, diyordu baba ağaçkakan. Ve ilave ediyordu:

- Mutlaka olacak!

Sonra başlarını kanatlarının üzerine koyarak, sonunu bir türlü getiremedikleri hayallere dalıyorlardı. Bu hayal başlarken güzeldi, ilerleyince büsbütün güzelleşiyor fakat yarısından sonra çekilmez oluyordu.

Bazen henüz kabuğu bile delinmemiş bir bademi, yarı yarıya yenmiş bir fıstığı olduğu gibi bırakıp, çöken karanlığın telaşı içinde yuvalarına kaçıyorlardı. Orada, karanlığın içine bakarak, ağustos böceklerinin ağıtlarını dinliyorlar. Yuvalarına çekilip çoktan uykuya yatmış olan bütün ağaçkakanlar böylece daha tahammül edilir akrabalar oluyor. Zira gündüzleri, cıvıldaşmalarına dayanılmıyor.

Serinliğin de etkisiyle baba ağaçkakan, anne ağaçkakanı sokuldu.

- Ne dersin gaga yoldaşım, olacak mı bir yavrumuz, umutlu musun?

- Çok umutluyum.

- Anlatsana biraz.

- Eğer umudum olmasa, bir saniye yaşayamam.

Böyle demenin ona güç verdiğini biliyordu. Baba ağaçkakan biraz daha sokuldu ona.

- Acaba dedi, kabahat bende mi?

- O nasıl bir söz, deli misin sen?

- Artık delirebilirim.

Öfkeyle biraz uzaklaştı ondan, kadının heyecanlı ve yalnız başına kalışını hissederek. Bir başkasını düşünmüyordu ama, kabahatin kendinde olma ihtimali tüylerini diken diken ediyordu.

E. Tardif

Her zaman olduğu gibi bunu yine kendi ortaya atıyor, sonra da öfkelenirilmiş gibi uzaklaşıyordu.

- "Bu bende hastalıklı bir haksızlık duygusu oldu", dedi içinden.

Tekrar sokuldu anne ağaçkakan.

- Ne yapsak?

- Şöyle diyorum, acaba eksik bir şey mi yapıyoruz? Bana öyle geliyor. Şöyle diyorum,acaba diyorum, tecrübelilerden biriyle konuşsak mı?

Baba ağaçkakan öfkeyle omuz vurdu ona.

- Hah, bir bu eksikti.

- Ama hayatım.

- Ne hayatımı, ne hayatımı..

İpıslak gecenin nemi üzerlerine akıyordu. Ağustos böceklerinin sayısı azalmıştı. Çok uzaklardan bir arabanın sesi ve bir an göğşe vuran farlarının ölgün aydınlığı gelip gitti.

- Bir sır değil ki bu dedi, anne ağaçkakan.

- Ne yani biliyor mu herkes?

- Bilmez olur mu, dedi anne ağaçkakan.

Hafifçe geri çıkıp, omuzu üzerinde yekinererek ve onun yüzünü görmeye çalışarak.

- Nasıl bilmezler, dağın başında mı yaşıyoruz..

- Ya nerde yaşıyoruz dağın başında yaşamıyoruz da?

- Ömürsün sen. Biraz uyusan çok iyi edeceksin. Hiç çekilmiyorsun şu gece vakti.

- Ne yani beni azarlıyor musun?

- Hayır hayatım yanlış anlama, seni azarlayabilirim miyim?

- Ne peki bunlar.

- Hiç işte, sen biraz akıllı akıllı konuş.

- Ne yani deli gibi mi konuşuyorum?

- Sus, eğer beni bir lokma daha seviyorsan sus, tatsızlık çıkarmayalım olmaz mı?

Bir sincap yumuşak kuyruğunu sürüyerek ve tırnaklarıyla ağaç kabuklarını tırmalayarak geçti. İki birden kulak kabarttılar. Mini tıkırtılar durmuştu. Sanki sincap yaprakların arasına gizlenip dinliyordu onları.

- Bak canım, dedi anne ağaçkakan fısıltıyla, hadi uyuyalım ne olur. Gel canım böyle.

- Uyku mu bırakıyorsun bende.

- Susalım hadi.

- Uyuyacak mısınız?

- Uyurum belki.

- Uyumayacaksan niçin susalım istiyorsun.

- Seni bilmem ama ben biraz hayal kurmak istiyorum.

Baba ağaçkakan sustu. Biliyordu onun hayalini. Hep aynı hayaldi bu. Ama kadının onu iterek kendini buna vermek istemesi dokundu onuruna. Bir an bu kadından çocuk isteşinin çok saçma ve değersiz olduğunu düşündü. Kızgınlık ve nefret doldu birden. Fakat uzaklaşmadı. Göze alamadı bunu. Katlanarak ve o en güzel hayalden de kopmuş olarak, karanlık, şekilsiz ve ağır bir duygudan başka hiçbir şey duymadan ve duymak istemeyerek sustu.

Tartışma

Bir varmış bir yokmuş, diye başlayınca, yine sevimli bir masal anlatacağımı sanıyordu. Dinledikçe tatsız bir şeyler hatırlayarak kendi içine kaçıp geldi. Birkaç kere yüzü bir soruyla ışıldadı ama susuyordu. Ve ağzımın içine bakıyordu. Ama birden araya giriverdi.

- Çocukları olmamış mı?

"Bazen ne kadar aptal olabiliyor" diye içimden geçirerek çıktım.

- Bütün mesele o ya..

- Ama sen hep "anne ağaçkakan", "baba ağaçkakan" diyorsun. Hiç çocukları olmamışsa nasıl anne ağaçkakan, baba ağaçkakan oluyorlar, söyle bakalım. Haa, gördün mü?

Nasıl toparlayacağımı bilemedim.

- Galiba dedim, başlarken bir "çocuk sorunu" ortaya çıkacağını ben de bilmiyordum.

- Yani sonunu bilmeden mi anlatmaya başlıyorsun?

- Eh genellikle, dedim.

- Saygısızlık bu.

Başını önüne eğdi. İçinden,

- "Keşke öyle demeseydim" dediğini biliyo-

rum.

Ben de sustum. Halimiz pek sevimsizdi. Küçük bir çocuğu kandıragelmiş gibiydim.

- Okuduğum masallar pek aklımda kalmadığı için onları anlatamıyorum, dedim.

Yüzüme baktı, anlamadan.

- Eee?

- Yani sonunu bildiğim masalları anlatamıyorum bu yüzden. Sonra pek saçma bazıları. Ve sonra epeydir masal okumuyorum. Küçükken dinlediklerimi de, hepsini değilse bile unuttum.

- Ya, demek öyle. Demek karşıma oturup masal uyduruyorsun bana.

- İstersen "uyduruyorsun" demeyelim.

- Ya ne?

- Uydurmak gibi bir şey ama değil. Sana, ya da şöyle sorayım, kitaplardaki masallar da uydurulmuş değil mi sence?

- Hiç olur mu dedi, kim dinler uydurulmuş masalı.

- O zaman sen, deminden beri dinlediğin bu ağaçkakan masalını uydurulmamış olarak mı dinliyordun?

- Ne sanıyordun ya, dedi ve ağlar gibi oldu.

- Bak canım dedim, sesimle onu yatıştırmaya çalışarak, uydurulmuş ve uydurulmamış fazla bir şey fark etmez.

- Yaa, yaa, yaa, dedi, ağlamaklı hafif çığlıklarla ve omuzlarıyla itiraz ediyordu.

- Şimdi bırakıyor muyuz masal anlatmayı?

- Hayır anlat.

- Fakat Şu anda bu ağakakanlardan başka bir Şey anlatamam. Yalnız onları dŐŐünebiliyorum.

- Peki anlat, ama uydurma.

- Çocukları olacak mı dersin, diye ona sordum ben de?

- Nerden bileyim ben.

- Eh, dedim, ben de bilmiyorum.

Böylece tekrar sustuk. Fakat harıl harıl dŐŐü-
nüyordu karşımda.

- Olmasın dedi öfkeyle.

- Olmasın. Onlar da biraz daha yaşlanıp öl-
müşler. Bitmiş..

DiŐlerini gıcırdatarak yüzüme baktı.

- Ne dersin, dedim biraz uydurmak gerekmi-
yor mu?

- Hayır uydurma, asla müsaade etmem buna.

- Bu zavallı ağaçkakanların çocuklarının ol-
masını ister miydin?

- İsterdim.

- Kaç tane?

- İki üç, kaç tane isterlerse.

- Öyle kolay mı?

- Zor mu?

- Baksana hiç olmamış, yıllardır o yüzden
bunca acıyı ekiyorlarmış ya..

- Belki de olmayacağı için olmamış.

- Bu doğru işte. DŐŐün Şimdi, bu kadar üzü-
lüyorlarmış ya, bir de, Şöyle minicik bir çocukla-
rı oluverirse. Cik cik cik... ne dersin.

- Öyle mi ses ıkarıyorlarmış?

Doğrusu bilmiyordum, itiraf etmekten çekin-

medim.

- Bilmiyorum, hiç duymadım. Gözleri hayretle açıldı.

- Hiç duymadan mı ağaçkakan masalı anlatıyorsun? Bari uzaktan olsun gördün mü bir ağaçkakan?

Düşündüm, hiç hatırlamıyordum.

- Hayır dedim, hiç hatırlamıyorum, ama ağaç falan oyarken çıkardıkları sesleri uzaktan duymuşluğum oldu.

- Demek hiç görmedin?

- Resimlerini görmüş olabilirim.

- Ya, demek resimlerini görmüş olabilirsiniz! Emin bile değilsin. Ama seslerini duydun. Ve, ve utanmadan bana onların yuvalarını, hayatlarını, düşüncelerini, çocuksuzluktan ağladıklarını, ve kavga edişlerini falan anlatıyorsun.. Utanmadan hem de hiç utanmadan.

İçinden "keşke böyle demeseydim" dediğini biliyorum. Ona yüklenmedim.

Bulmaya çalışarak düşündüm. Karşımda bir şey paramparça oluyordu sanki. Bir şey bulmak ve dikkatle söylemek istedim. Fakat güvenini sarsmamak için biraz acele ettim konuşmakta.

- Fark eder miydi dedim?

- Neeee, farketmez ha?!

Biraz daha ve çıtır çıtır kırıldı ve dağıldı. Elini tutmak istedim, fakat sert bir şekilde çekti.

- Bak yavrum dedim.

- Bakmıyorum işte.

- En iyisi taa başa dönelim.

Merakla başını kaldırdı.

- Hangi başa?

- Ağaçkakanların baş tarafına. Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yine oradan alalım ve tatlı tatlı dinleyelim.

-Tatlı tatlı dinleyecektik! Beni bırakıp gitsen daha iyi edersin. Masal falan istemiyorum artık senden!

Kalktım, odadan gözlüyordum onu ve bir çıkış yolu arıyordum. Fakat bulamadım. Başını önüne eğik, asık bir yüzle düşünüyordu. Arada bir yine aynı sükûnetle başını kaldırıp yüzüme baktı. Kavramış gibi. Ama benim anlatamadıklarımı değil kendi düşündüklerini ve kararını.

Yatmasına yardım ettim. Karşı koymadan alışkanlıkla razı oldu.

Gözleri açtı ve donuk şekiide tavana bakıyordu

Yandaki divana uzanarak kendi kendime masalı kurmaya devam ettim. Sanki o da dinliyor, esmer yumuşacık yüzüyle, kara gözleriyle bana bakıyordu.

Hayal

Sincap yaprakların arasında mıydı hâlâ. Çok uzaklardan gelen araba homurtuları çoktan kesilmişti. Yıldızlar ilk gecede ki görüntülerini değiştirmeden tepe taklak dönmüşlerdi. Yapraklar ıslanmış, dallar yuvanın üzerine eğilmişti. Uykusuz gece sanki hiç ilerlememişti. Öyle üzölmüş ve kırılmışlardı ki yıldızlar var mıydı yok muydu, belli değildi. Ne ana başını kaldırıp bakıyordu havaya, ne de baba...

İkisi de kendi içlerinin karanlığında, başlarını sokacak bir sıcak delik arayarak duruyor ve birbirlerinin varlığından sıkılıyorlardı.

Fakat değıştirilmez bir beraberliğin baskın gerçekliği karşısında boyunlarını bükmüş, karanlığın kalbini dinlemekteydiler.

Anne nice sonra, her şeye rağmen uykunun eteğini bulabildi ve ona tutunarak uzaklaşıp gitti.

Baba ağaçkakan onun uyuduğunu hissedince biraz rahatlar gibi oldu. Şimdi hiç bir şeyden çekinmeden kendi düşüncelerine dalabilirdi sanki.

Ve yavaş yavaş hayalini kurmaya başladı.

Bir yavrusu olacaktı. Hepsi bundan ibaretti. Ama bu kararını düşünmek bir iki dakikasını bile almıyordu. Bu sebeple de hayalini genişletiyor, onu bir film senaryosu halinde değiştiriyordu.

O zaman sıkılarak ve bunalarak yattığı bu minik yuva serinliyor ışıklar saçıyordu.

Başının üzerinde nurdan bir dam vardı. Bir çocuklarının dünyaya geleceği vaktin dayanılmaz güzellikteki duygularını hazla titreyerek yaşıyordu şimdi:

Karısı biraz ileride, küçük bir örümceğın ördüğü, pırıl pırıl bir ağın arkasında, yumurtaların üzerine uzanmıştı. Artık vakit doluyordu. Her zamanki gibi beş-on yumurta vardı altında. Her birinden bir yavru da çıkabilirdi.

Ama ille de bir tek, bir tane isteyip duruyordu. Ondan sonra isterse yüz tane daha olsun umurunda değıldi.

Anne ağaçkakanın günlerden beri büyük bir sadakatle ve sabırla yatışı, babanın onun etrafında pervane oluşu, bütün komşuların hayran bakışları arasında olup bitmekteydi.

Bu yaşayış onlara bir ayrıcalık tanımıştı sanki.

Sanki dünyada ilk kez bir ağaçkakan yavru doğacak, herkes onu görmeye gelecekti.

Ve işte gerçekten de öyle oluyordu.

Bugün olmazsa yarın yavru ağaçkakan içeriden yumurtanın kabuğunu çatlıatacak. Bakacaksınız ki, aaa ne güzel mini bir gaga.

Ve işte gerçekten de öyle oluyordu. Minik gaga görünüyor, babayla ana sevinçli çığlıklarla kanat çırpıyor, patırtıya elalem koşarak geliyor ve her ikisini kutluyorlardı.

Herkesin gözü onlardaydı.

İyice açılan kabuktan dışarı çıkan yavru, ıslak tüyler, çelimsiz bacaklarla doğrulmaya çalışıyor, ama başaramıyor.

Gülümseyerek bakıyorlar ona. Hem acıyorlar hem de incitmemek için yardım etmiyorlar.

Sonra nasıl olsa kalkacak, büyüyecek, havalanacak bir gün.

Bir iki dakika, derken bir iki saat daha geçiyor.

Anne onu bu zaman içinde durmadan yokladı, orasını burasını yumuşak gaga okşa-yışlarıyla okşadı, temizledi, hareketlendirdi.

İşte ilk sarsak adım.

İlk nefesler, bakışlar, kımıldanışlar.

Hayat onda da temposunu vurmaya başlıyor.

Güçlü olmak gerektiğine dair iç sezgileri harekete geçiyor ve onu uğraştırıyor.

Başını yuvadan çıkarmak istiyor ama henüz yeterli değil.

Anne onu yediyor. Ve baba kendine bir hizmet düşmesi için boş yere bakınıp duruyor.

Fakat birkaç gün geçince onu sevgiyle kollarına alıyor ve ayrılığın, yıllarca süren özlemin ateşiyle bağrına basıyor.

Anne ağaçkakan yetişmeseydi belki de bir felâket olacaktı.

Hemen azarladı onu.

- Deli misin sen bu kadarcık bir yavrucak öyle sıkılır mı?

Sıkılmazdı tabii.

Fakat bilmiyor mu anne ondaki sevginin büyüklüğünü.

- Bilmez olur muyum sevgili ağaçkakanım, bilmez olur muyum, ama senin de bilmen gerekenler var. Kendine hakim ol, elbet onun bakımının sırası sana da gelecek.

Ve evet, gerçekten de günün birinde geldi.

Onu boşluklara, dallara, yemişiere, ve çalışmaya o alıştıracaktı.

O sabah ona yaklaştı, küçücük gagasını, kendi iri ve sert mi sert baba gagasının arasına alıp ısırır gibi yaptı.

Fakat ölçüyü yine kaçırdı galiba. Anne bir ke-re daha yetiştirdi ve,

- Eminim sen delirmişsin, dedi.

- Hep böyle bana çatıp durmasan olmaz mı, dedi baba. Bırak da işimi yapayım.

- Ne çatması ayol, farkında değil misin, yavrucağın gagasını koparacaksın, gagası kötürüm bir ağaçkakan neye yarar söyler misin? Hangi bir zaman onu kendi gaganla doyurabilirsin. Sonra el âlem ne der, "görgüsüz ağaçkakanların bir yavrusu oldu, ısırıp gagasını kopardı" demezler mi?

Haklıydı doğrusu.

Ama bu minik yavruyu, bu hayat ve mutluluk müjdesini, bu elemeleri dağıtan varlığı ne kadar çok sevdiğini bilmiyor muydu anne ağaçkakan.

- Bilmez olur muyum hiç, dedi anne ağaçkakan, yahu sen beni delirtmek mi istiyorsun? Sanki ben onu sevmiyor muyum? Sanki onu çok seviyorsun diye kollarına alıp öldürünceye kadar sıkmak, gagasını ısırpı sakatlamak mı gerek?

Bunları söyledikten sonra yavruyu tekrar kendinden yana çekti ve yavru da korunduğunu hissederek ona sokuldu.

- Onun artık senin eteklerinin altından çıkması gerektiğini sanıyorum. Bunun vakti geldi, diye güreledi baba ağaçkakan. Törelimize uygun olarak.

- Töre möre dinlemem ben, senin gibi bir vahşinin karşısında. Ona babalığı da ben yapacağım, tamam mı? Anlaşıldı mı görgüsüz tavuk! Ona her şeyi ben öğreteceğim.

- Ne diyorsun sen! Nerde görülmüş anne ağaçkakanın, yavru ağaçkakanı her şeyi öğretmeye kalktığı.

- Beni mecbur bıraktığının farkında değil misin?

- Hiç de değil. Lütfen çekil önümden. Bu konuda dilediğim gibi davranmakta serbest olduğumu da unutma. Onun bir muhallebi çocuğu olmasını asla istemem. Düşün ki, kendi hayatını kazanması, ekmeğini ağaçlardan çıkarabilmesi gerekli. Böyle senin eteklerin altında mıymıntı

miyimintı oturarak olamaz bu. Sonra biz bu gün var, yarın yokuz. Söyler misin ne zamana kadar onu koruyup, gözetip duracaksın?

Bunu söyler söylemez de kadını çekip itti bir tarafa. Sertleştirerek açtığı kanadıyla dokundu yavruya.

O da yerinden kımıldadı, bu otoriter babaya ilgiyle, ama kaşlarını çatarak baktı.

Baba ağaçkakan bir kere daha gagalarının arasına aldı onun minik sevimli gagasını.

Öteki ise gagasını kurtarmaya çalışıyordu. Dışarıdan bakan biri yavrunun acı çektiğini sanabilirdi. Nitekim anne ağaçkakan onun fena halde canının yandığını düşünüyor ve içi eziliyordu.

Fakat baba aldırmadı.

Yavru ağaçkakan korkuyla başını geri çekiyor, ondan kurtarmak istiyordu. Başaramayınca da sınırlanıyor, gözlerini büyütüyor, hatta göz bebekleri kocaman açtığı gözlerinin içinde küçücük kalıyor, korkutucu şekilde gözünün akı görünüyordu.

Ay, ne korkunç!

Baba ağaçkakan hayalinin tam burasında tatlı tatlı gülümsüyordu. Fakat şuna dikkat ederek ağzı büzüldü, alnı kırışıklarla doldu. Hayatının en güzel, en tatlı hayalini kurarken bile anneye aralarındaki sürtüşmeler için içine giriyor ve onunla hayalinde bile tartışıyordu.

Fakat bunun üzerinde fazla durmadı. Sırası mıydı?

Hayal kurmaya devam etti.

Yavru, göz aklarını devirerek onu korkutacak da elinden kurtaracak ha!

Bunun üzerine ısrarla tekrar onun gagasını ısırıldı. Yavru yine ayaklarını yere dayayarak ve gövdesini geri atarak ondan kurtulmaya çalıştı. O da bıraktı onu. Bir süre için, o da sadece merhametinden.

Bir iki gün sonra annenin tasalı bakışları altında, bu kez yavru kendi kendine sokuldu ona.

Küçücük gagasıyla onu ısırmaya çalıştı. Yatıp yuvarlandı.

O da hemen tekrar onun gagasını ısırıldı. Yavru yine kurtulmaya çalışıyordu ama bu kez gözlerinin akını büyütüyor, sadece debeleniyordu. Anne ağaçkakan yavrusunun bu çalışmadan zevk almaya başladığını, hiç korkmadığını hayretle gördü.

Baba onu bırakınca, o yine geliyordu, yaltaklanıyordu.

Yavru, baba ağaçkakanla boğuşuyordu şimdi. Anne, onun kaslarının, kanatlarının ve gagasının gün geçtikçe kavileştiğini, ayakları üstünde daha dik durduğunu ve kanatlarını açıp kapadığını, neredeyse uçmaya çalıştığını gördü.

İçine emniyet geldikçe rahatladı ve sık sık onları yalnız bırakarak tek başına yakın cevizliklere uçmaya başladı.

Orada kalabildiği kadar kalıyor, sonra yavru

için de bir şeyler ayırarak dönüyordu.

Akşam üzerleri baba ağaçkakan sırf çok acıktığı için isteksizce yuvadan ayrılıyor ve şöyle seri bir tur atıp, biraz karnını doyurduktan sonra dönüyordu.

Yavru ağaçkakan çabucak öğreniyordu şimdi.

Ah ne kadar güzel, ne zeki bir yavruydu bu. Ve bu ne kadar alımlı, çekici bir hayal. Bir ağaçkakanın, ağaçkakanlığı bu kadar çabuk kavrayan bir yavrusunun olmasından daha değerli ne olabilirdi?

Hayalinin burasında durdu.

- Peki bundan sonra ne olacak dedi, bundan sonrası ne? Yavru ağaçkakan bir gün havalanacak, ilk turlar belki birlikte atılacak ve sonra o da yetişkin bir ağaçkakan olacak. Peki sonra? İşte bu sonrası çok düşündürücü ve iç karartıcı idi.

Hayalini buradan sonra pek çalıştıramıyordu. O yüzden yine ortalara dönüyor, hayalini kendi içinde genişletiyordu.

Bir de kafa ve kalp eğitimi vardı yavrunun. Onu karşısına alarak şöyle konuşacak. Annesi de şahit olmalı buna:

- Bak güzel bebeğim. İyi dinle, iyi anla beni.

Nutuk

- Sen benim canımsın, ciğerimsin. Azıcık başın ağrısa uykularım kaçır.

Rüzgâr kanatlarını incitse ciğerim yanar.

Hele düşsen, tenin çizilse, kanasan, göğsümü yolarım, harap olurum.

Dilerim Allah senin acını bana göstermesin.

Dinle yavrum, bak şu yeryüzüne. Bütün genişliğiyle senin.

Dilediğin toprağa uçabilirsin. Her ağaç bizim sarayımızdır.

Göz alabildiğine uzanan şu ağaçlıklar meyvelerle dolu.

Onlara kadar uçmak yeter. Az bir gayretle hepsi dolgun içlerini bize vermeye, sunmaya hazırdır. Hiç birinden bir itiraz sesi duyamazsın.

Cevizler, bademler, fıstıklar yemeklerin en tatlıları.

Onları önceden açtığımız bir ağaç kovuğuna yerleştirip bir saniyede delip içlerini yutmak çok kolay bizim için.

İşte can kuşum, sevgili yavrum, sözün dönemecine geldik.

Babamdan nasıl duyduysam, o da kendini babasından, babası da dedelerimizden, ve nasıl

onlardan bize geçmişse, sözü uzatmadan, aynen onların dedikleri gibi yineleyeceğim sana:

“Nimetler sonsuzdur.

Fakat onlarda herkesin hakkı var.

Bütün diğer kuşların ve hayvanların ve insanların da hakkı var.

Ye, ama ihtiyacın kadar.

Bir lokma badem için bin badem kırma.

Ağaçları üzme, hırpalama.

Cevizleri fıstıkları ve bademleri hışımla kapıp kaçar gibi, hırsızlık yapar gibi değil, sevgiyle kopar, öp başına koy, merhametle del, şükürle ye, aç gözlü olma. Bahçeleri talan etme. Yoksa babalık hakkım ve ananın analık hakkı sana haram olur.”

İşte böyle bize öğüdü büyüklerin.

Bundan dolayı insanlar meyve bahçelerinde, gagalarımızla delinmiş bademler, cevizler ve fıstıklar, dalında yarı yarıya yenmiş incirler ne kadar çok olursa olsun, ses etmezler, hatta bir köşesi delinerek, tarafımızdan içi boşaltılmış bir bademi ellerine alarak hayret ve ibret nazarlarıyla onu inceler, bu yeteneğimizin arkasındaki ulu kudreti tefekkür ederek yücelirler.

Nasıl duyduysa babamdan o da dedesinden, o da dedelerinden, aynen aktardığım öğütleri umarım ölene dek unutmaz, uygularsın.

Annenin tanıklığıyla tebliğ ediyorum ben de sana.

Zeki bakışların, beni ne kadar iyi anladığını anlatıyor.Olgunlukla, hatta erken bir olgunlukla kızarıyor yanakların.

Uysal yavrum, terbiyeli evladım.

Barişiyoruz

Ertesi akşam yine masal saatimiz.

Ama onun açmasını bekledim. Bir iki tur attı etrafımda. Yatağa tatsız bir şekilde girmek istemediği belliydi. Belli ki uykusu gelmeyecek, sıkıntı çekecekti. Çoğu zaman olduğu gibi masalın yarı yerinde uyuyacak, ertesi sabah,

- Akşama o kaldığın yerden devam edeceksin, unutma diyecekti.

Oturup ısrarla ona bakmaya başladım.

Hiç dolambaçlı yollar denemeden konuştu:

- Bir sonuca varabildin mi acaba? Sonunu getirebildin mi?

- Dünkü masalı mı soruyorsun? Konuşmadan "evet" anlamında baktı.

- Sen yattıktan sonra, kendi kendime devamını anlattım. Senin tabirinle, çok ayıp ama uydurdum. Bence bir hayli iyi geliyor. Dinlemek ister misin?

- Önce şöyle bir yatayım.

Ve yattı. Şöyle rahat rahat yerleşti.

Ben de Ağaçkakan babanın "Hayalini" lafa laf katarak anlattım.

"Uydurma" bahsini açmamaya özen gösterdiğini hissediyordum. Bir iki kere dudakları kımıld-

dar gibi oldu ama konuşmadı.

- Yaa, diye sürdürdüm, baba ağaçkakan her gün aynı hayalle tepeden tırnağa titirmiş.

- Evet dermiş, mutlaka bir çocuğumuz olmalı. Ne pahasına olursa olsun olmalı. Onu çok iyi yetiştireceğim. Yalnız kendi ağaçkakan ailemize değil, diğer ağaçkakan topluluklarına da büyük yararları dokunmalı, hepimiz için bir övünç kaynağı olmalı. Cesaretiyle, anlayışı ve merhametiyle, adaletiyle, ünü dünyaya yayılarak anılacak. Ve bir gün belki de uçsuz bucaksız cevizlikler ondan sorulacak.

Fakat bilmiyordu ki kader böyle tecelli etmeyecek.

İşin tuhafı daha o gece, o tatlı hayallerle uykuya daldıktan sonra, kaderin, trajedilere yakışır bir şekilde tecelli edeceği rüyasında gösterildi ona.

Şöyle bir rüya görmeye başladı.

İstersen başımızı atlas örtünün altına uzatalım ve baba ağaçkakanın rüyasını biz de ordaymışız gibi izleyelim.

- Dinliyor musun, uyuyor musun diye sordum ona.

- Dinliyorum.

- Peki, dedim, şimdi haydi gidip bakalım, baba ağaçkakan ne rüya görüyor.

- Haydi gidip bakalım, dedi gülerek ve ekledi, başımızı atlas örtünün altına uzatalım.

Baba Aakakanın Dehşetengiz Rüyası

Kanatlarının boyu iki kat daha artmıştı. Hava kanatlarının içini emniyetle dolduruyordu şimdi. Durmadan yükseliyor ve tanımadığı topraklara doğru uçuyordu. Bulutları içlerinden, üstlerinden aşarak geçip giderken, bir yandan da taa aşağılarda kalan yeşillik alanları gözlüyor, orada, dalları arasında çabalayıp duran kuşların basit hayatına karışmadığı için böbürleniyordu.

Nihayet dağların arasındaki ışığı gördü.

Bir anda orada oldu. Bir mağaranın ağzındaydı ve içeriden dışa doğru nehir gibi ışıklar akıyordu.

Kanatlarını oraya dalmak için açtı. İki kat daha genişlemiş ve uzamıştı kanatları.

Işığın içine dalarak mağaraya girdi. Sonsuz bir aydınlık içerisinde yüzüyordu şimdi. Belki de kanat bile vurmuyor, öyle kendiliğinden akıyordu boyuna.

Sarhoşluk veren ışıkların yutuşuyla böyle sonsuza kadar akıp gidecek gibiydi.

Fakat ışık azaldı, ve gittikçe kararan dehliz-

lerden akmaya başladı.

Şimdi her yan büsbütün karardı, ve göz gözü görmez bir çalkantı ve uğultu içerisinde, sağa sola çarpa çarpa, yaralanarak, deliler gibi gitti. Kuvvetli bir rüzgar onu uçuruyordu, belki de emiyor, içine çekiyordu.

- Hayal ve hakikatten geçerek gel, diye iliklerini ürperten bir ses duydu.

Fakat hâlâ umutsuz bir şekilde kendini kurtarmaya bir dal bulup konmaya, bir çıkıntı bulup tutunmaya çalışıyordu.

Hiç bir faydası yoktu.

O sebeple kendini rüzgârın akışına bıraktı. Hoş bırakmasa da o yapacağını yapıyordu.

Artık anladı ki, yapacak bir şey yok ve bu rüzgar boşuna esmiyor, bu karanlık boşuna değil.

Rüzgar bıçakla kesilmiş gibi durunca, boş bir çuval gibi, havada vurulmuş bir kaz gibi yere doğru düşmeye başladı.

Zifiri karanlıkta her an yere degeceğini bekleyerek düştü. Ama düştükçe düşüyordu.

Tam bir rüya düşüşüydü bu. İçi eziliyordu. O anda nasıl oldu da uyanmadı..

Ve düştü boyuna. Rüzgârın karanlık denizlerde sürüklenmesinden, oraya buraya çarpmasından çok daha zordu bu düşüş. Ve hala düşüyordu. Yaralarından kanlar sızar, gittikçe hızlanan gövdesinin meydana getirdiği rüzgârda kanatları birbirine çarparak bir ömür boyu düştü. Ve niha-

yet yine o sesi duydu.

- Hayallerden ve gerçeklerden geçerek gel bana.

Acaba ne kastediyordu bu ses? Hayal ve gerçeği katederek mi gel diyordu, yoksa hayal ve gerçekten vazgeçerek mi?

Bunu ne o zaman anlayabildi, ne de uyandıktan ve rüyayı yorumlamak için uğraştığı saatlerden sonra.

Düşüyordu habire.

Ve birden bire düşüşü bitti. Sanki o hızla iniyordu. Sanki çoktan beri orada öyle yatıyordu.

Doğrulamak istedi ve doğrulabildi. Sağını solunu dinledi, hiçbir sızısı yoktu.

- Demek o çarpışlara, bu düşüşe rağmen yaralanmadım ha!

Bakıp bir şeyler görmeye çalışıyordu şimdi.

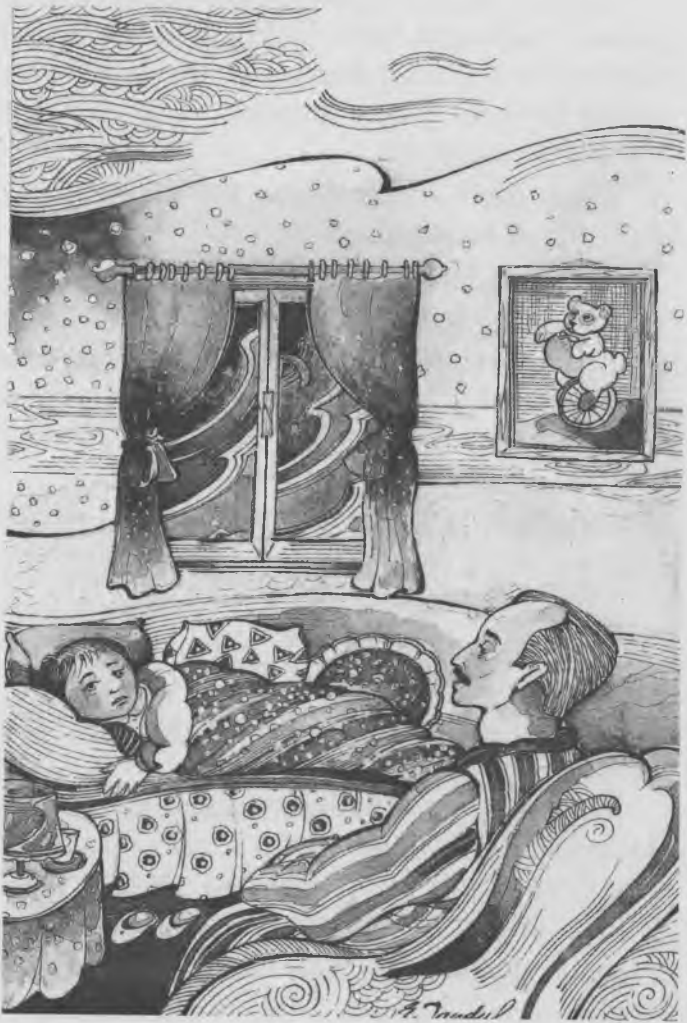
Korka korka bir iki adım attı. Acaba hangi tarafa doğru ilerlese? Acaba ilerlemese mi?

Fakat merak ve korku ile bir kaç adım daha, derken beş on adım daha attı. Ve o sesi duydu.

- Hayal ve gerçekten geçerek gel bana.

Korkarak geri döndü.

Fakat ne tarafa bir iki adım atsa ses o taraftan geliyor ve onu çağırıyordu. Nihayet kurtulamayacağını anladı. Son defa yürümekte olduğu istikamette ısrarla yürümeye başladı. Ne varsa bu işin sonunda görmeli ve bu rüya bitmeliydi. Evet, evet içinde bulunduğu durumun bir rüya olduğunu biliyordu.

Ayaklarının altında dümdüz bir satıh vardı ve yürümesine engel bir çöp kısıntısı bile yoktu.

Gözleri kapalı, üstüne üstlük bir de kara çaputlarla bağlı gibi hiçbir şey görmeden ilerledi boyuna. Ama gözleri hep açıktı, biliyordu ki nasıl olsa bir yerde bir şey görecekti, ya da bu karanlığa gözleri alışacaktı.

Daha uzun zaman hiçbir şey göremedi. En ufak bir ışık belirmedi.

Ve durdu. Sanki kendisine artık dur denmiş gibi.

O zaman beklemeye başladı. Öyle hissediyordu ki o ses kime aitse o, hemen burnunun ucunda duruyordu. Biraz daha ilerlese ona dokunacaktı. Onun varlığını öylesine yakın hissediyordu ki iliklerine kadar ürperdi.

- Evet, dedi, birdenbire o ses, hayal ve gerçekten geçerek geldin bana.

- Ben mi? dedi.

- Evet, nur demetleri gibi hayallerden ve dehşetler gibi gerçeklerden geçerek geldin.

- Hayal ve gerçek dediğin bunlar mıydı? Korka korka böyle sordu.

- Hepsi bir işaret, bir semboldür onların. Hepsinin anlamasın da olur. Zaten küçücük hayatınız olup bitenlerin hepsini anlamaya yetseydi başka varlıklar olurdu. Adınız kuş olmazdı.

Baba ağaçkakan kuşkulu kuşkulu etrafını kolluyordu.

Bu sesteki çok korkuyordu.

- Hayatta en büyük arzun ne? diye sordu ses. Ağaçkakan hiçbir arzusunu hatırlayamadı.
- Konuşmuyorsun öyle mi?
- Hiç bir arzum yok.
- Demek yok?
- Yok galiba
- Var galiba.
- Sahi vardı galiba
- Söyle neydi galiba, ha ha ha!
- Bu korku ve titreyiş içinde zavallı kalbimde ona yer kalmamış gibi.
- Yine de söyle. Hah ha ha, galiba!
- En çok istediğim şey bir yavrudur.
- Devam et. Galiba, hah hahha!
- O olursa yuvam şen, hayatım mamur olacak.
- Haydi devam et, çekinmeden söyle, korkma, konuş bütün hayallerini!..
- Güzel ve kuvvetli bir yavru. Kavrayışlı. Cesur. Adaletli. Anasının ve benim göz nurumuz. Onu sistemli bir eğitimle ağaçkakanların en şerefli, erdemlisi olarak yetiştireceğim. Görenler beğenecek, görmeyenler üneyle tanıyacak onu.

Sustu.

O ses kımıldamadan bekliyor gibiydi hemen yanında. Onu duymak korkunçtu, böyle duymamak ve sadece hissetmek büsbütün dayanılmaz geldi ağaçkakana. Oysa nasıl da merak ediyordu sonunu.

Başını sallayarak, kendi iradesiyle bu rüyadan kaçıp çıkmak istedi. Ama bir türlü uyanamadı. Keşke uyanabilseydi!...

- Daha bitmedi, dedi ses. Tekrar o delirtici susuş başladı.

Ağaçkakan öyle geldi ki, her neyse bu, söyleyeceği şeye karar veremiyordu, bu yüzden susuyordu.

- Buraya dön dedi ses.

Tam arkadan gelmişti bu kez.

Döndü ağaçkakan ve dönmesiyle de önünde pırıl pırıl bir aydınlık içerisinde, tam düşlerindeki, hayallerindeki gibi bir yavruyla karşılaştı. Gürbüz, tüyleri taze, temiz ve parlak.

O kadar güzel, asil ve nurluydu ki onun karşısında kendini küçük gördü.

- İşte hayallerindeki oğlun. Tut onun elinden eğer tutabilirsen ve çekip götür yuvana bu rüya aleminden.

Baba ağaçkakan gözlerinden seller gibi sevinç yaşları dökerek ona yaklaştı, kanadıyla ona sevgiyle dokundu. Oğul da babaya bakıyordu. Bu bakışlar hâlâ onurlu, ciddi ve asildi.

Gerçek bir asilzade, gerçek bir prensti bu. Baba ağaçkakan biliyordu ki, bir rüyaydı bu.

Fakat elbette boş bir rüya değildi bu.

Karanlık dehlizlerde çektiği acıları, korku ve titreyişlerini hatırlayarak rahatlıkla iddia edebilir-

di ki gelişi güzel boş bir rüya değildi bu.

İçinden, "Biz herhalde seçilmiş bir aileyiz, bizim başımıza devlet böceği konacak" diyordu.

Ve birazdan bir mucizeye şahit olunacaktı.

Bir fevkaladelik zuhur edecekti.

Tutacaktı oğlunun elinden ve rüya aleminden geçerek gerçek âleme, ağaçlıktaki yuvalarına gelecekler ve sabahın ilk ışıklarıyla oğullarını yanlarına alarak cevizliğe uçmaya başladıkları zaman yer yerinden oynayacak.

Ses, hiçbir itiş, teşvik ve sevinç olmadan, duru, sinik bir tonla,

- Hâlâ burada mısınız? diye sordu Ağaçkakan irkilerek yavrusuna sarıldı.

Ne yapabiliirdi?

Şimdi rüya aleminden gerçek âleme birlikte geçmenin zamanı gelmişti ha!

Bunun nasıl olacağını bilmiyordu ama olacağı belliydi.

Büyük bir armağanla hem de.

Fakat durdu. Sadece uyanması mı gerekecekti, yoksa bunun başka bir yolu mu vardı.

Yavrusuna sarılmış olarak durdu. Şu anda en çok korktuğu şey onsuz uyanıvermekti.

Daha demin tatlı hayallerle saatlerce gözünü kırpmadan yattığı yuvada, gecenin bir vaktinde gözlerini açıvermek ve yanında bu güzel yavrunun olmadığını görmek idam edilmekten beterd.

Ne pahasına olursa olsun bitmeliydi bu. Onun için bekledi. Ve ses tekrar konuştu.

- Gözlerinizi yumun ve açın. Sen de genç ağaçkakan.

Her ikisi birden gözlerini yumdular ve açtılar.

Baba ağır bir ameliyattan sonra kendine gelen bir hasta gibi etrafına bakındı. Acaba başarmışlar mıydı?

Ah evet evet, oğlu da yanında olduğu halde yuvalarındaydılar.

Oğlu gözleri hâlâ yumuk olduğu halde karşısında dimdik duruyordu.

Ona sevgiyle baktı. Bu anın gerçekleşmesi için duyduğu arzu öylesine şiddetliydi ki, rüya içinde başka bir rüyada gözlerini açtığını farketmedi bile.

Her şey gerçekmiş gibi duruyordu şimdi.

Baba ağaçkakan farkına varmadı ama yine de bir an kuşkulanır gibi oldu:

- Bir oyun olmasın sakın. Rüya hâlâ devam ediyor olmasın.

Yüzlerini oğuşturdu, gözlerini sıkı sıkı yumarak açtı.

Yo yo gerçektir. İşte oğlu hâlâ karşısındaydı. Hem de neredeyse çocukluktan kurtulmuş olarak.

Ama ne de olsa bir çocuk bu. Eğitilmesi gerek.

Ona bütün bildiklerini bir anda öğretebilmek için büyük bir istek duydu. Heyecan içindeydi.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Deminden beri kıpır kıpır kıpırdanıyor, onu sağından solundan tetkik ediyordu. İşe nereden başlayacağını bilemiyordu.

Karısı hâlâ gece bıraktığı yerde öyle uyuyordu.

Sanki başından geçenler rüya değildi de hakikatti. Sanki yatağından yuvasından ayrılmış, onca maceradan sonra dönüp oğluyla birlikte gelmişti. Bir tuhaflık vardı bunda ama neydi?

Neydi bu?

Rüyadan, rüyanın devam etmesinden başka ne olabilir!

Fakat ayılmadı bir türlü.

Biraz dikkat etseydi, yuvalarının, koruluktan çok uzaklardaki namlı bir cevizliğin hemen yakınlıklarına getirildiğini görür ve durumu hemen anlardı.

Şakir amcanın cevizliğiydi bu.

Nice tepeler arkasındaki bu cevizlik rüyanın bir şartı olarak böyle yakına getirilmişti.

Koruluk aslında düz bir alandaydı. Şimdiyse yuvadan başlarını çıkarıp bakınca tepe aşağı birçok başka tepeler görünüyordu.

Tam karşılardaki tepede ise, bütün kuşların, ille de ağaçkakanların bir görmeye tanıdıkları o ünlü Şakir Amca cevizliği.

Baba ağaçkakan şöyle bir bakınınca gördü orayı.

Fakat bundan bir şey çıkaramadı.

Vaziyeti anlamıyordu. Evet evet rüya devam ediyor olamazdı, gerçekte her şey.

Biraz tuhaftı ama gerçekte. Oğlu karşısındaydı.

Bu şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde bir oğul edinmeydi ama ne olursa olsun, oğul oğuldu.

Karısını uyandırmak üzere eğildi. Henüz gece karanlığı sürüyordu.

Kanadının ucuyla karısını dürttü. Sıkıntılı bir uykunun buğularıyla gözlerini açan kadın bir şey anlamadan, mırın kırın ederek söylendi.

Hava karanlıktı daha.

Ama birden bire çabuk çabuk aydınlanmaya başladı.

Hatta güneş birden bire doğdu.

Bundan da ayıkmadı ağaçkakan. Dikkatle karısına bakıyordu. Karısı da ona baktı. Onun gözlerindeki ışığı görerek, kendisinin bir şey farketmesini beklediğini anladı ve etrafına baktı. İşte o zaman genç ağaçkakanı gördü.

Hemen hemen hiç şaşırmadı. Onu nereden buldu diye bile sormadı.

Hemen ayaklandı ve:

- Evladım, geldin demek diye sarıldı ona. Ah kızım, bir haftadır nasıl özledim seni.

- Neredeydi ki diye sordu baba ona, ne "bir hafta" sı?

- Ne demek neredeydi, gitmişti ya?

- Gitmiş miydi?

- Gitmişti ya!

Baba ağaçkakan çok şaşırıldı.

- "Galiba" dedi, içinden "bizimki oynatıyor".

Anlaşılan bir şok geçiriyordu kadın. Bu yüzden üzerinde durmak istemedi.

- Her neyse dedi, kestirip atmak istedi.

Fakat kadın böyle kestirilip atılmasına razı değildi. Bu adamda bir tuhafılık vardı anlaşılan.

- Sen ne demek istiyorsun ha, diye kocasına çıkıştı.

Hayatı nasıl çekilmez yapıyordu bu kadın.

Oysa bir mucizeyi detaylarıyla anlatmak, onu şaşırtmak için can atıyordu.

Hevesinin canına okumuştı. "Uğraşmaya değmez, bildiğini okur" dedi içinden.

- Hanım hanım dedi, bırak şimdi bunları bak gün yükseliyor, hava ağırlaşmadan çıkıp kahvaltımızı yapalım.

- Yaparız acelesi yok dedi kadın. Sen ilkin cevap ver bakalım, kızımız geçen hafta halasına gitmemiş miydi? Ne yani başka bir şey mi var?

- Kızımız mı dedin, ne halası, hangi hala? Bir kere kız değil o, oğlan.

- Üstüme iyilik sağlık, sen acele bir doktora görünsen iyi edersin.

Kadın bunu der demez bir kahkaha attı.

Koca başını gözünü salladı. Kırmızı bir ışık peydahlandı, sonra da yeşil bir sis çöktü her yana.

Sis dağıldığında baba ağaçkakan bir de baktı ki anneye çocuk yatıyorlar. Çocuksa küçücük. Deminki o dimdik, asil, prens tavırlı çocuğun yerine mini mini pısrık bir şey anasıyla yatıyor öyle.

- Galiba rüya görüyorum dedi. Vay anasına az daha kanıp gidecektim.

Fakat rüya hâlâ devam ediyordu. Baba ağaçkakan yine ayıkmadı.

Bezgin bir tavırla başlarında durup uyanmalarını bekledi.

Konu komşudaki her aile gibi, günü birlik bir hayat içinde perişanlaşmış bir aile görünümündeydiler.

Az sonra ilkin çocuk mızıklanarak uyandı.

Anasının uyduğunu görünce babasından yardım istedi.

Anlaşılan çok susamış. Baba ağaçkakan uçup gitti, gagasını su doldurarak geldi. İçirdi ona.

Sonra da onu kollarına aldı.

- Ne dersin ha, bugün havalanmaya cesaretin var mı?

Çocuk istekli istekli başını salladı. Ananın uyanmasını beklemeden havalandılar.

Bir iki yalpaladıktan sonra çocuk sert manevralar yaparak usta bir uçucu gibi ağaçların arasında dolanmaya başladı.

- Aferin, dedi baba ağaçkakan. Haydi dedi yuvaya dönelim de annen de görsün bu zaferimizi.

Yuvaya geldiklerinde anneyi merak içinde buldular.

- Neredeydiniz dedi, ama babadan cevap beklemekten çok, çocuğa bakıyordu.

Şimdi de ona hitap etti,

- Uçabiliyorsun demek.

- Elbette diye, büyük bir kuş gibi cevap verdi çocuk.

- O halde, dedi baba, haydi üçümüz birden..

Ve havalandılar. Birlikte ilk uçuşlarıydı bu. Hemen Şakir Amcanın cevizliğine daldılar. Cevizliğin uzak ucunda Şakir Amcanın küçük evi vardı. Genellikle o tarafa gitmezler, insanlardan ve onların çocuklarından ürkerlerdi.

Fakat çocuk bunları bilmediğinden sık sık o taraflara doğru gidiyor, anneyle baba da yürekleri ağızlarına gelerek ona mani oluyor, uyarıyorlardı.

Yuvaya bir iki ceviz taşıdılar ve anne ağaçkakanla baba ağaçkakan sırayla ve yorulmadan saatler boyu yavruya bir cevizin nasıl delineceğini gösterdiler.

- Haydi bakalım sıra sende, al şu cevizi, şöyle rahat rahat ayaklarınla tut ve gaganı vurmaya başla.

Çocuk denildiği gibi yaptı ve takılamaya başladı. Gagası yumuşak olduğu için ses de ona göre yumuşak çıkıyordu.

Derken bir iki gün daha geçti.

Bir sabah baba ile ana kulaklarının dibinde makineli tüfek patlayışlarını andıran gürültülerle uyandılar.

Bir de ne baksınlar, yavru ağaçkakan ayaklarının arasına aldığı bir kemik parçasını, adeta bir hızar makinesi gibi oymuyor mu?

İkisi de hayretle açılan bakışlarla baktılar, böyle bir şeyi yetişkin hallerine ve güçlü gagalarına rağmen kendileri bile yapamazlardı.

Dehşetli oyuyordu yavru.

Onların şaşkın bakışları arasında kemiği öteki ucuna kadar oydu.

- Bayılıyorum bu işe anne, dedi yavru ve kemiği çevirerek bir de öteki tarafından, eskisinden daha büyük bir ustalıkla delip attı.

Birlikte sabah kahvaltısı için cevizliğe gittiklerinde çocuk hepsinden önce bir kaç cevizin hakkında gelmiş, karnını doyumuştu bile.

- Bravo doğrusu, dedi baba ağaçkakan. Müt-hiş bir çocuk. Eminim ki bütün festivallerde birinci olur.

Ağızlarına birer ceviz alarak yuvalarına dönmek istediler.

Fakat yavru ağaçkakan aldırmadı onlara.

- Siz gidin dedi, ben biraz daha kalacağım.

Ve başladı cevizleri dallarından koparmadan, adeta havada durarak, ayaklarıyla sıkıştırarak delmeye. Birini delip ötekine gidiyor ve delip delip bırakıyordu.

İkisi de dehşete kapıldılar.

- Böyle olmaz yavrum diye, anlayışla sert fakat şefkatle yaklaştı baba ona. Karnın doyduktan sonra bunları delmenin bir anlamı yok. Git yerde bulacağın odun parçalarını del ve cevizler ziyan olmasın.

Fakat çocuk aldırmadan devam etti.

Onu anneyle baba zorla, sürükleyerek adeta yuvaya taşıdılar. Ve baba onu karşısına alarak, başladı babasından, o da kendi babasından, o da dedelerinden dinlediği öğütleri bir bir sıralamaya. Fakat o dinlemiyordu bile. Ve nitekim dinlemedi.

Daha babanın lafı biter bitmez başını aldığı gibi gitti. Az sonra da onun dehşetli bir hızla cevizleri delerken çıkardığı yürek inciten takılamaları gelmeye başladı.

Anneyle baba telaşa kapılarak cevizliğe fırladılar.

Fakat onu yakalamaları bir türlü mümkün olmuyordu.

Onu bir cevizi delerken bastırıyorlar, fakat o cevizi de koparıp, bir hamlede havalanıyor, yıldırım gibi uçuyor, hatta uçuş anında bile gagası o korkunç hızla çalışarak, cevizi delip atıyor, önüne gelen ilk daldan bir tane daha alıyordu.

Kovalamaca, ana-baba ağaçkakanlar yorgunluktan toprağa düşünceye kadar devam etti.

- Bir felaket bu dedi, anne.

- Mahvolduk dedi, baba.

Onun hâlâ deliler gibi ağaçtan ağaca, cevizden cezive uçuşunu yattıkları yerden, mecalleri kalmamış olarak seyrediyor ve kahroluyorlardı.

Geç vakit yuvalarına zar zor kendilerini atıp beklemeye başladılar.

Nice sonra çocuk yuvaya döndü. O da yorgundu. Kimse ağzını açmıyordu.

Çocuğun yüzü gözü, ayakları kan içindeydi. Gözleri kanlıydı, hem hırstan, hem de dehşetli bir şekilde çalışmış olmaktan. İşte ne olduysa o gün olmuştu.

Daha ertesi gün, onlar yorgunlukla bitap yatarlarken, garip sesler duyarak yerlerinden sıçradılar. Yavru yuvada değildi.

Hemen yandaki ağaçlıktan geliyordu sesler.

Oraya doğru kanat vurdular. Gördüler ki yavru orada kendine bir yuva yapıyor.

Yalvarmaları bir sonuç vermedi. Ayrılmaya, tek başına yaşamaya karar vermişti. Elaleme rezil olacaktı şimdi.

- Daha ayrılacak çağa gelmedin. Sen bizim yıllardır beklediğimiz biricik yavrumuzsun, diye dil döktü, yalvardı baba ona.

- Bizi bırakmayacaksın değil mi, dedi annesi de.

İkisi birden bu aldırma çocuk karşısında gözyaşları dökmekteydiler. İkisinin de iyice keyfi kaçmıştı.

İşte o zaman, her şeyi göze alarak zor kullanmaya karar verdi, baba.

Fakat jilet gibi bir kanat darbesiyle bir gözünden oldu.

Karısı onu bu haliyle zorlukla yuvalarına taşıdı. Bir gözü kanlar içinde yanına düşmüştü. Acıdan, hem de tek gözüyle dengesini tutturamadığından zorlukla ve yalpalar içinde uçabiliyordu.

Ne Dersin

Masalın burasında nefes almak ve nasıl devam edeceğimi toparlamak için durdum..

Laf başını almış gidiyordu galiba.

Küçük dinleyicime baktım. Bu kadar dayanacağına sanmıyordum.

Uyumamıştı ve her günkü barajı epeyce aşmıştık.

- Şöyle bir toparlayalım mı diye sordum. Galiba uzun bir masal oldu bu. Takip edebiliyor musun?- Takip edebiliyorum.

- Ağaçkakan rüya görüyordu şu ana kadar. Bunun farkında mısın?

- Eğer sen farkında isen ben de farkındayım. Umarım masalı bu mânâsız rüya ile bitirmezsin.

- Mânâsız buluyorsun demek.

- Öyle buluyorum.

- İstersen burada bitirelim, yarın başka bir masal anlatırım sana.

- Yoo, dedi sonunu merak ediyorum. Her halde bu uzun rüyayı boşuna anlatmıyorsun. Baka-

lim uyanınca ne olacak.

- Bir türlü uyandıramıyorum baba ağaçkakanı.
- Babacığım sen çok tuhaf bir adamsın.
- Tuhaf mı?

- Evet. Nasıl oluyor da hem anlattığın masalları uydurduğunu söylüyor, hem de onu dilediğin şekilde anlatamıyorsun. Uyandıramıyorum ne demek?

- Bak şimdi, bunu açıklamak biraz zor. Demin rüyada baba ağaçkakan gözüne darbeyi yiyince, o korku ile gözünü açmalı ve rüya bitmeli diye içimden geçirdim. Fakat anlatmak istediğim şeyler bitmemişti. O yüzden de onu uyandıramadım.

- Uyandırıp tekrar uyutsaydın.

- O zaman da rüyanın kaldığı yerden devam etmesini düşünmem gerekiyordu. Bu da biraz tuhaf olmaz mıydı?

- Neden tuhaf olsun. Şimdiye kadarkiler pek mi normal?

- Eleştiriyor musun anlattıklarımı?

- Eleştiremez miyim?

- Eleştirebilirsin ama pek memnun değil gibisin.

- Bilmiyorum tam olarak. Eskiden bu gece masalları benim için harika bir şeydi. Fakat şu son masalda, işler tersine döndü diyebilirim.

- Şu uydurma hikayesinden sonra mı?

- Biraz öyle biraz da galiba bu masalın havasından. Korkunç şeyler hissediyorum. Kötü bir

son. Kötü bir gidiş. Bir takım kötülükler. Onları dinlerken elimde olmadan hep kendi evimizi düşünüyorum.

Beynimin içi uyuşur gibi oldu.

Ne olursa olsun çocuğa karşı dürüst davranmalıydım. Haklı bir tarafı vardı söylediklerinin. Ama endişelerini tam olarak bilmem de gerekliydi.

- Biraz açıklar mısın dedim söylediklerini.

- Ben gerçek miyim? diye sordu

- Elbette dedim, büyük bir hayretle. Ne demek istedin?

- Dedim ya başından beri masalımdakileri kendi ailemiz için düşünmekten kendimi alamıyorum. Sanki ben doğmadan olanlar bunlar. Hatta belki sen şu anda o ağaçkakanın gördüğü rüyayı görüyorsun. Belki hâlâ bir çocuğunuz yok. Belki şu anda o hayalinin rüyasını görüyorsun.

- İyice saçmaladın, dedim.

- Öyle bile olsa bir gerçek payı var. Benim doğmamı çok istemiş miydin?

- Hem de nasıl.

- Peki çabucak oldum mu? Yani siz de benim doğmamı onlar gibi hırsıyla istediniz mi?

- Hayır, hiç böyle şeyler olmadı. Sen hiç gecikmedin.

- Yani benim için, şu ağaçkakanların hayalleri gibi hayalleriniz olmadı mı?

- Hiç olmadı.

- İşte şimdi bunu anlamıyorum. Olmadı da nasıl olmuş gibi düşünebiliyorsun.

- Yani onların bu halini nasıl mı düşünüp anlatıyorum?

- Eeveet.

- Bunu herkes yapabilir.

- Hiç sanmıyorum.

- Yani?

- Yani senin için epeyce karışık. Beynimin içi iyice uyuşturdu.

Zaten bu uğursuz masala bir türlü hakim olmuyordum. Sonunu ta baştan trajik bir felaketle bitecek diye düşündüğüm için mi, yoksa başka bir şeyden dolayı mı?

İşin tuhafı onunla masalı böyle bırakmaya karar versek bile, devamını kendi kendime kurmaya devam edeceğimi biliyordum.

Fakat ortaya soru atmama, onu teşvik etme rağmen o da anlatmaya devam etmemi istiyordu.

- Haydi uyu dedim.

- Neyse neyse, hadi anlat da bitsin dedi. Hiç uykum yok şimdi.

Ve anlatmaya devam ettim. Fakat bugün için hiç olmazsa şu mânâsız rüyayı bir an önce bitirmek istiyordum.

Rüyanın Sonu

- Bu da mı gelecekti başımıza geldi dedi anne ağaçkakan.

Kanlı gözyaşları döküyordu.

Baba ağaçkakanın büyük acısı vardı. Anne hemen doktor çağırdı. Gelen yaşlı ağaçkakan gözü yerine koymak istedi ama mümkün değildi artık. Gitmişti göz. Bu kanlı oyuğu yıkayıp sarmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Herkese rezil olduklarını düşünüyordu ikisi de.

Acılı günler birbirini takip etti.

Hemen yandaki ağaçta kendi yuvasını kurup yaşamaya başlayan çocukları, her sabah

çığlıklar atarak yuvadan havalanıyor ve nedense illede ve özellikle Şakir Amcanın cevizliğine dalıyor ve orayı adeta yerle bir ediyordu.

Anne ağaçkakanla baba ağaçkakan, diğer ağaçkakanların çığlıklar atarak kaçıışmalarına yürekleri sızlayarak bakıyorlardı.

Etrafta bütün kuşlar yuvalarını alelacele bozuyor ve başka yerlere göç ediyorlardı.

Yavru ağaçkakan yaman bir silahşor olmuştu.

Kanatları orak gibi yırtıp parçalıyor, pençeleri her şeyi yoluyor, gagası en sert ağaçları bir kaç takılmayla delip atıyordu.

Civardaki bütün yuvalara saldırıyordu.

Bir tek anne ve babasının yuvasına karışmamış, ötekileri dağıtmıştı.

Ve aradan bir hafta geçmeden anne ile baba ağaçkakan kendilerini geniş arazi içinde yapayalnız buldular.

Komşu diye bir şey kalmamıştı.

Yavru ise yüzlerce ağaçlık cevizlikte, bir haftadır sabahtan akşama kadar hiç durmadan ve yorulmadan tırpan gezdirdiği halde, hiç bir müdahale ile karşılaşmadığı için hırslanıyordu.

O zaman taktik değiştirdi. Ağaçtan ağaca gezmek yerine, Şakir Amcanın evine yakın bir ağacı seçti ve onu tepesinden başlayarak yolmaya başlamayı düşündü.

Böylece dikkatleri çekecekti.

Nitekim öğleden sonra o tarafa yürüyüşe çıkan Şakir Amcanın gelini bir ağaçkakanın, ağaçlardan birinin dalları arasında telaşla dolandığını, durmadan cevizleri delip aşağı attığını gördü. Bir taş alarak attı. Fakat ağaçkakan adeta kikirdeyerek başka bir dala sıçradı.

Durmadan da cevizleri deliyordu.

Gelin ise taş toplayıp atıyordu ona. Durgun bahçe hayatında eğlenceli de gelmişti bu. Fakat

bir süre sonra yerlerin görülmemiş şekilde delik cevizlerle dolmaya başladığını görerek şaşırıldı. Kuş bir türlü kaçıp gitmiyordu.

Onda bilinçli bir düşmanlık sezerek küçük dilini yutacak gibi oldu. Geri çekilerek izlemeye başladı.

Bir süre sonra kuşun, cevizleri artık delmediğini, fakat ince sapsaplarına tek bir defa vurarak onları yere düşürdüğünü gördü. Müthiş bir süratle yapıyordu bunu.

Kanatları, yaprakları biçiyor, ağacın yeni filizlerini paramparça ediyordu.

Gelin telaşla eve koştu.

O koşarken ağaçkakan arkasından yıldırım gibi indi ve başının yanından geçti.

Başına pençe atmıştı. Kadının saçları yolunur gibi oldu.

Başörtüsü kuşun ayaklarına takılıp bir süre gittikten sonra yere düştü.

Onu almayı düşünmeden, bağıra bağıra eve koştu.

Bütün ev halkı kapıya döküldü. Kadın olup bitenleri bir solukta anlattı.

Şakir Amcanın büyük oğlu içeri koşarak çiftiyi aldı ve geldi.

Hep birlikte gelinin anlattığı ağaca doğru koşmaya başladılar. Oraya geldiklerinde ağacın hali karşısında hepsi donakaldı. Yerde daha olgunlaşmalarına en az iki hafta olan yüzlerce ceviz du-

ruyordu. Çoğu delinmemişti bile.

Hepsi başlarını kaldırarak onu görmeye çalıştı.

Yavru ağaçkakan ağataydı hâlâ. Fakat en üst dallardan birine ustalıkla gizlenmişti ve gelenlerin ne yaptıklarını dikkatle izliyordu.

Bütün dikkatini eli tüfekli adama vermişti. Belki de hayatında ilk kez bir silah görüyordu ama onun kendisi için tehlikeli bir Şey olduğunu ve özel olarak kendisi için oraya getirildiğini anlamıştı.

Büyük bir soğukkanlılıkla bakıp bekledi. İnsanlar aşağıda, başları havada oradan oraya yavaş adımlarla ilerleyerek kendisini görmeye çalışıyorlardı.

Silah her an patlamaya hazır bir Şekilde yukarı tutulmuştu.

Sonunda orada olmadığına karar verdiler. Bir kısmı diğer ağaçlara bakıyordu.

Şakir Amcanın oğlu da başka bir ağaca yönel-di. Bir iki adım attı.

Tam o sırada hepsi birden, harap olan ağacın dalları arasından bir Şeyin hızla aşağı geldiğini ve Şakir Amcanın oğlunun arkasından geçip alay edercesine ve adeta yeri sprrcesine eve doğru uçup gittiğini gördüler.

Adam ateş edemedi bile. En önde o, silahlı olarak koşmaya başladılar. Az sonra da kuşun evin n camlarını müthiş bir hızla gagalayıp par-

çaladıktan sonra uzaklaştığını gördüler.

Şakir Amcanın oğlu silahı doğrulttu ama bir el onu tuttu.

- Deli misin sen, çocuklar oynuyordu o tarafta!

Fakat o tetiğe dokunmuştu bir kere. Bereket versin müdahale edildiği için saçmalar toprağa çarptı.

Savaş

İşte ağaçkakanla Şakir Amcalar arasındaki harp böyle başladı.

Her gün benzer bir olayla karşılaşılıyorlardı. Ancak ağaçlar fazla harap olmadan yetişiyor, her defasında ağaçkakan onlar gelinceye kadar kalıyor, hiç bir zaman önceden kaçmıyordu.

Gizleniyor ve onların hiç ummadıkları bir zamanda ortaya çıkıp, başlarının üzerinden alay edercesine geçip gidiyordu.

Şakir Amcalarda her gece aile meclisi toplanarak bir çare arıyordu.

Son gece toplandıklarında Şakir Amca şöyle dedi:

- Bu baş belası nereden çıktı bilmem. Kasabadan avcılara haber saldım. Yarın burada olacaklar. Bahçemizi harabeye çeviren canavar bir mahluktan bizi kurtarmak için gelecekler. Bunun küçücük bir ağaçkakan olduğunu söylediğim zaman yüzlerinin alacağı şekli merak ediyorum.

- Durumu anlatınca herhalde bize hak verir-

ler.

- Durumu anlatmaya, uzun uzun anlatmaya gerek yok. Bahçeyi gezdirmemiz yeterli olacak. Ve ilave etti:

- Evet, eğer onu öldürmeyi başarırlarsa, bu yıl elde edeceğimiz cevizin yarısını onların arasında pay edeceğim.

- Baba delirdin mi, çok bu!

- Biliyorum, ama değil yarısını, tümünü vermeye hazırım. Ağaçların yolunmuş halini, yerlere serilmiş binlerce cevizi düşündükçe aklımı oynatacak gibi oluyorum.

Ve ertesi sabaha karşı kasabadan tam elli tane avcı geldi.

Herkes şaşırıldı buna. Onlara haber nasıl gitmişti ki böyle bir orduyla gelmişlerdi.

Fakat bir bakıma da iyi olmuştu. Cevizlik o kadar büyüktü ki, ağaçkakan ancak elli avcıyla avlanabilirdi.

Şakir Amca avcıları evin önünde topladı ve sahanlığa çıkararak konuştu. Kendisinin ve gelenlerin ellerinde fenerler vardı:

- Sizi buraya kadar yorduğum için kusura bakmayın.

- Ne demek amca vazifemiz, dedi avcıların başkanı.

- Sizden istediğimiz şu. Bir ağaçkakan avlaya-

caksınız. Şu kadar bir ağaçkakan. İki avucunu karşılıklı olarak, elli santimetre kadar açarak gösteriyordu.

- Evet şu kadarcık bir ağaçkakanı avlamanız için sizleri buraya kadar yordum.

Avcılar birbirlerine baktılar.

Avcıların başkanı sinirlenir gibi olmuştu. Ama Şakir Amca'yı tanıyordu ve işin içinde bir iş olduğunu düşünerek homurdanmaya başlayan diğer avcuları bir baş hareketi ile susturdu.

- Anlat Şakir Amca, dedi, devam et.

Şakir Amca bir haftadan beri olanları çok kısa olarak özetledi.

- Size durumu asıl anlatacak olan cevizliğimdir. Şimdi çorbalarımızı içelim. Sonra da bahçeyi gezersiniz. O zaman sizi buraya boş yere çağırmadığımı anlayacaksınız.

Elli-altmış adım kadar gittikten sonra vaziyeti hemen anladılar.

Avcıların tümünün içini zevkli ve heyecanlı bir av isteği sarmakta gecikmedi.

Her biri değişik yönlerde ilerleyerek etrafa bakıyor ve şaşkınlıkla:

- Vay vay vay, diyorlardı.

Ve bu içlerindeki av isteği ve heyecanı kabarsın diye uzun uzun devam etti.

Sonunda tekrar evin önünde toplandılar ve

nasıl hareket edeceklerini kararlaştırdılar.

Elli avcıya ilaveten şakir Amca ile oğlu da silahlanarak evin etrafından itibaren bütün bahçeyi içine alacak şekilde dalıp, ağaç gövdelerinin arasına gizlenerek beklemeye başladılar.

Güneşin doğmasına pek az bir zaman kala yavru ağaçkakan uyandı ve kanatlarını gererek uzun uzun esnedi.

Ve hiç vakit kaybetmeden ilk ağaçlara atıldı. İlkin bir iri fıstıkla karnını doyurdu.

Civardaki bir çeşmeye uçarak suyunu içti.

Kendisini bugün her zamankinden daha zinde hissediyordu.

Yaptığı "ağır spor" sebebiyle kanatları alabildiğine güçlenmiş, gagası çelikleşmişti.

Hazırlıklarını bitirdikten sonra büyük bir hızla şakir Amcanın cevizliğine yöneldi.

Fakat daha oraya yaklaşırken avcılardan bir kısmını gördü.

Cevizliğin etrafında hızlı bir tur attı. Evet her tarafta onlar vardı ve doğrusu iyi yerleşmişlerdi. Hepsi tetikteydi.

Süratle yuvasına döndü. İyice neşelenmişti.

Yuvasının üzerine oturtuğu ağaç dalına kanatlarını sürmeye başladı.

Yan ağaçtaki ana ağaçkakanla baba ağaçkakan gözlerini sürtme sesleriyle açtılar.

Biricik yavruları büyük bir iştah ile kanatlarını bileliyordu.

Bir yandan da:

- Beklenen gün geldi, beklenen gün geldi, diye neşeli neşeli bir türküye başlamıştı.

Baba ve ana telaşla doğruldular.

Baba ağaçkakan bir gözüyle yan durarak bakıyordu ona.

Uzun uzun bileyledi kanatlarını yavru kuş. Sonra da gagasını yuvasına bulup getirdiği bir demir parçasına uzun uzun sürmeye başladı.

Sonunda kanatlarını geniş geniş açarak derin nefesler aldı. Ve sırt üstü yuvasına uzandı.

Cevizlikteki avcılar kendilerine söylenen zaman gelip geçtiği halde ağaçkakanın gelmemesi karşısında sıkılmaya başlamışlardı. Bir yerde pusu kurup saatlerce sabırla beklemeye alışkın olmalarına rağmen sıkılıyorlardı. Nihayet avlayacakları bir ağaçkakanı ve bu işi bir an önce bitirmenin zevkini tadıp bitirmek istiyorlardı.

Acaba onu vurmak kime kısmet olacaktı, en çok merak ettikleri ise buydu.

Yavru ağaçkakan hiç acelesi yokmuş gibi sırt üstü yatmaya devam ediyor ve soğukkanlılığını her an biraz daha yenileyerek, kuvvetini topluyordu.

Anne ağaçkakanla baba yuvalarından başını

çıkarmış merakla onu izlemekteydiler.

Yavaşça uçarak onun tepesindeki dallara kondular. Yavru onların gelişini gördü.

Babasının gözündeki sargıya baktı. Onları o günden sonra görmemişti bile. Hemen hatırladı.

- Benim işim bu dedi, içinden.

Bir acıma duygusu duydu mu, yoksa hiç mi ilgilenmedi. Kim bilir.

O şimdi yalnız avcılara yapacağı gösteriyi düşünüyordu.

Yavaş yavaş ayağa kalktığında güneş çoktan doğmuştu.

Tekrar derin nefesler almaya başladı. Yuva-
dan havalandı. Sakin kanat vuruşlarıyla ağaçların
arasında, yerlere yakın yerlerde uslu bir ağaçka-
kan gibi uçuyordu.

Anne ağaçkakanla baba ağaçkakan onun
ısınma uçuşları yaptığını anlamakta gecikmedi-
ler.

İkisini de heyecan sarmıştı.

Havalanıp Şakir Amcanın cevizliğine doğru
uçmaya başladılar.

İlk ağaçlara kondular. Ve az ileride ağaçların
gövdelerinin arasında gizlenmiş avcıyı gördüler.
Ve durumu anladılar.

Cevizliğin etrafından geniş turlar atarak keşif-
lerini sürdürünce her tarafın avcılar tarafından

dolu olduğunu görünce, yürekleri kanamaya başladı.

Koşa koşa yavruyu buldular.

- Yavrum, diye bağırdı ana ağaçkakan, sakın Şakir Beyin cevizliğine gitme bugün, her taraf avcılarla dolu, seni avlayacaklar.

- İşine bak sen, dedi ona.

Ve kanat vurarak, anasının erişemeyeceği bir hızla uzaklaştı.

İkisi de baka kaldılar ve hemen telaşa kapılarak arkasından seyrettiler.

Şakir Amcanın cevizliğine yaklaştıklarında yavrularının bir dikine uçuşla yüksekere tırmandığını gördüler.

Şimdi tam Şakir Amcanın cevizliğinin orta yerinde ve yukarılardaydı.

Yavru kendince yeterli bir yüksekliğe çıktıktan sonra pike geçerek yıldırım gibi indi.

Rastladığı ilk ağacın dalları arasına dalarak yıldırım gibi dönmeye başladı.

Akıl almaz bir hızla uçuyor ve cevizleri, filizleri, yaprakları korkunç bir hızla biçerek darma-dağın ediyordu.

Yakındaki avcılar hızla o tarafa koştular. Bir iki tanesi onu görür gibi oldu.

Ama gördükleri o muydu yoksa o karışıklık içinde ağacın hemen her yerinden kırılıp yere

düşmeye başlayan dal parçaları mı?

Her biri,

- Bu o, diye tahmin ettiği karaltıya ateş ediyordu.

Oysa ağaçkakan bu ağaçla işini bitirmiş çoktan uzaklaşmıştı.

Kovalamaca yarım saatten fazla devam etti.

Avcılar şaşkına döndüler.

Koşuşurken birbirlerine çarpıyor, küfürler savuruyorlar.

Böyle anlarda ağaçkakan fütursuzca onların aralarına da dalıyor bir çoğunun elbisesine, başına, yüzüne dokunarak ve onları yaralayarak geçip gidiyordu.

Durup nişan almak imkansızdı.

Kendilerini "Uçar avcısı" diye bilen nice avcı tam bir hezimete uğradı.

Ağaçkakan cevizliği bırakıp gittiğinde, ağaçlardan hâlâ yapraklar, parçalanmış taze filizler düşüyordu.

Anne ve baba ağaçkakan, yavrularının kanter içinde yuvaya doğru uçtuğunu görünce peşine düştüler.

Onu yuvasında buldular.

Oturmuş, sırtını yuvaya yaslamış, derin derin nefes alıyordu. Hemen onun yanına kondular ve

bu haline bakmaya başladılar.

- Niçin dedi anne niçin evladım, niçin...

Bu kelimededen başka bütün kelimeleri unutmuş gibi durmadan niçin niçin deyip duruyordu.

Çocuk, soluk soluğa sadece başını iki yana sallayarak cevap verdi.

İşte o zaman onun da bunları niçin yaptığını iyice bilmediğini hatta hiç bilmediğini anladılar.

Durum şimdi büsbütün yüreklerini sızlatır olmuştu.

Çocukları bir şey söylese, bir savunma yapsa değişik olabilirdi. Fakat onun önü alınmaz bir gidişin elinde bir aletten başka bir şey olmadığını sezer gibi oldular.

O gün tekrar havalanmaması için yalvarıp durdular.

Onun da zaten gitmeye niyeti yoktu.

Avcılar bir iki saat daha bekledikten sonra bu kez cevizlikten çıkarak araziye dağıldılar ve ağaçkakan avına başladılar.

Ortalarda zaten hiç ağaçkakan kalmamıştı.

Yuvanın oraya geldiklerinde oğullarının yuvasının ucunda ayakta duran anne ağaçkakanla baba ağaçkakanı gördüler.

Fakat bir bakmayla ikisinin de aradıkları ağaçkakan olmadığını anladılar ve birbirlerine işaret ederek ateş edilmemesini istediler.

Esas avlarını ürkütmek istemiyorlardı.

Oradan geçip giderek aramalarına devam ettiler.

İkisi de görmüştü avcılarını.

Fakat onların ateş etmediklerini görünce vaziyeti anladılar.

Esas onu arıyorlardı.

- Aman yavrum dedi, anne, sakın kımıldama, avcılar burada.

Yavru hâlâ nefes nefese idi ve soğukkanlılığını yitirmedi.

Gülümsüyordu.

Acı, dehşetli bir gülümseme.

Aradan yarım saat geçince ayaklandı. Anne ve babasının tasalı bakışları altında havalandı. Onu adeta son kez görüyor gibiydiler.

Çar naçar arkasına takıldılar.

Cevizliğe yönelmişti. Bu sefer yukarılara tırmanmadan dosdoğru daldı cevizliğe. Avcıların yarısından çoğu cevizliğin dışını taramaya çıkmışlardı. Bir kısmı orada silahlarını kucaklarına almış oturmaktaydılar.

Ağaçların biçilmeye başlamasıyla birlikte yerlerinden fırladılar.

Bir grup teşkil eden avcıların tam üstüne gitti ağaçkakan. Bunlardan birinin yüzüne pençelerini-

le çarparak eve doğru uçu.

Arkadan bir tur atarak tekrar göründü. İşte o zaman rahat rahat nişan almak imkanını buldu avcılar. Kuş, meydan okurcasına üzerlerine geliyordu.

On metre bile yoktu aralarında. Fakat kuş bir anda bir ağacın dalları arasına tırmandı. Silahların hemen hepsi bir anda patladı. Çiftelerin birinci fişegi atılır atılmaz, ikincileri, ağacın o kısmını adeta ablukaya alarak gürlledi.

Koşuşarak bakındılar. Ağaçtan da kırıkları, cevizler, yapraklar döküldü. Toz-duman, barut kokusu doldu her yan.

Ve birkaç küçük kanat teleği.

Hepsi bir yandan çiftelerini kırıp yeni fişekler takıyor, gözleriyle dalların arasını tarıyorlardı.

Bir şey dalların arasından ağır ağır, takılarak, tutunmaya çalışarak düştü.

Dalların arasından çıktı. Oydu bu.

Tam yere düşerken, havalandı. Bir kanadı ağır yara almıştı. Buna rağmen kuş üstü bir gayretle uçuyordu.

Yaralı kanadından tarafa yatmıştı iyice, bunun için de o tarafa doğru viraj alıyor gibiydi. Son bir gayretle uçu. Evin arkasına doğru gitmek istiyordu. Avcılar arkasından koştular.

Tüfeklerini doldurmuşlardı ama ateş etmiyor-

lardı.

Evin orada birileri olabilirdi.

Koşuyorlardı arkasından.

Kuş evin arkasına sıyrılmak üzere uçuyordu ama yaralı kanadından dolayı hep yan tarafa doğru gitti ve kaçınılmaz şekilde çatının hemen altına, evin köşesine çarptı. Ve yere düştü.

Bir avcı yetişerek tekrar havalanmasına imkan vermeden üzerine basıverdi.

Uyanış

Bir film seyreder gibi seyrediyordu baba ağaçkakan bunları. Birden bire irkilerek gözlerini açtığı halde, bir rüyadan uyandığını uzun zaman anlamadan sersem sersem yattı.

Hemen uyandırdı karısını.

Rüyasını sığağı sığağına, hiç bir şey katmadan olduğu gibi anlattı ona.

Kadın sık sık,

- Hayırdır inşallah, hayırdır inşallah diyordu.

Kocası o kadar canlı bir şekilde anlatmıştı ki, kadın geçen bütün günler bu rüyayı sanki kendisi görmüş gibi sık sık hatırlıyordu.

Anlatılan bütün sahneler gözlerinin önünde capcanlı duruyordu.

Bazı günler cevizliğe gittiği zaman, uzaktan o eve bakıyor ve "yavrusunun" kırık kanadıyla kurtulmaya çalışırken çarptığı ve düştüğü yeri tahmin etmeye çalışıyordu.

Yüreği hüznle doluyordu.

Bir iki gün sonra yine bu rüyayı yorumlamaya çalışırken:

- Acaba dedi kocasına, artık bir çocuğumuzun olmasını istemekten vaz mı geçsek?

- Bilemiyorum. Şu anda istiyor musun diye bana sorsan doğrusu istiyorum diyemem. Bana öyle geliyor ki bir yavrumuz olunca ondan başkası olmayacak. Hele şu rüyanın etkisinden iyice bir kurtulalım.

Sonra ilave etti:

- Keşke sana anlatmasaydım. Hiç olmazsa sen rahatsız olmazdın.

- Sen huzurlu olmadıktan sonra, ben tek başıma nasıl huzurlu olabilirim?

- Ne diyeceğim biliyor musun?

Kadın bir sohbet zevkiyle dilini gagasından dolaştırıp ona baktı.

- Büyüklerden bir söz işittim, kulak misafiri oldum, "Rüya ile amel olunmaz" diyordu bilge biri.

- Yani gördüğün rüyadan korkmayalım mı?

- Korkmayalım.

- Ama biliyorsun bazı rüyalar sahil oluyor, aynen çıkıyor. Ya bu da aynen çıkarsa?

- Bence çıkmaz.

- Bunun bencesi, sencesi olur mu? Rüya bu

ayol.

- Hani çıkar da, rüyamdaki gibi çıkacağını sanmıyorum.

- Rica ederim, ne olur, böyle bir konuda ikide bir sanıyorum sanmıyorum deyip durma. Sinirlerimi bozuyorsun.

- Azarlıyor musun beni?

- Seni hiç azarlayabilir miyim hayatım.

- Sen de bırak şu hayatım lafını.

- Hani sana böyle hitap etmemi sevdiğini söyledin.

- Böyle sinirlendiğim anlarda değil.

- Ay sinirlendin mi yine hemen?

- Sinirlendim ya.

- Ne var bunda sinirlenecek. Şu mahut rüyadan sonra pek tuhaf oldun sen.

- Ne demek istiyorsun, deli mi oldum yani?

- Hiç öyle bir şey der miyim. Bak hayatım, sen ne kadar da temiz, saf bir kuşsun. Senin gibisi az bulunur. İşte bu saflığından dolayıdır ki gördüğün o rüyadan korkuyorum.

- Bak bu yorumun fena değil.

- Ciddi söylüyorum, hani rüyayı ben görseydim, bu kadar endişe etmezdim. Ama senin o mübarek saflığın yüzünden korkuyorum.

- Alay mı ediyorsun saflığımla. Ne demek

mübarek saflığın?

- Mübarek saflığın ya! Öyle saf olmasaydın bu rüyanın doğru çıkma ihtimali de azalırdı.

- Ne yani, temiz ve saf olmasa mıydım? Kadın şuh bir kakhaha attı:

- Ayol erkek dediğin, ne bileyim ben, böyle saf maf olmamalı.

Baba ağaçkakanı hiddetten tüyelerinin ucuna kadar kan-ter bastı. Kanadını ötekinin yüzüne çarpmak için öyle bir açtı ki kadının ödü koptu.

Fakat vurmadı.

- Kadın milleti, diye homurdandı. Kendini yuvadan dışarı attı.

Kadın "hiç de şakaya gelmez" dedi içinden. O da iyice sinirlenmişti.

- Çat kapı çekip gitmekten başka bir şey bilmez misin sen, diye arkasından adeta bağırdı.

Baba ağaçkakan da arkasından yetiştirilen bu söze büsbütün sinirlendi.

Uçmuyor, ağaçların arasında, hiddetten kurdurmuş bir şekilde, gözü hiç bir şey görmeden yürüyordu.

Başının kenarından irice bir taş vın diye geçince, yüreği öyle bir çarpmaya başladı ki, neredeyse oracıkta kalıyordu.

Ne olup bittiğini anlamadan ağaca fırladı. Bir de ne görsün etrafta birkaç afacan insan yavrusu

dolanmıyor mu?

Hemen toz oldu oradan. İri iri insan yavruları ellerindeki taşlarla hala kendisini dalların arasından görüp avlamaya bakınıyorlardı.

Akşam çar naçar eve döndü. İçinden de durmadan,

-Ah şu kadın düzelsin, akıllansın, saygılı olsun artık, diye yalvarıp duruyordu.

Uçtu uçtu, yuvanın ortasına konuverdi. Konmasıyla da paparayı yedi.

- Ayol dedi, kadın, sen ne biçim kuşsun. Hiç doğrudan doğruya yuvaya konulur mu? Kuş dediğin önce yandaki dallardan birine konar, ayaklarını temizler, üstünü başını silkeler. Bu yuva nasıl temizleniyor biliyor musun sen?

- Anlaşılan, dedi erkek, ben yokken yine aklını takıp, kurup durmuşsun. Beni gelip geleceğime pişman etme.

- Aman iyi ki geldin, dedi kadın dudak bükererek.

Ve kanatlarıyla sinirli sinirli yatağı palazlandırarak hışımla kendini attı.

- Fazla ortalarda tıkırdayıp durma, uyuyacağım dedi..

Erkek de hiç uzatmaya niyetli değildi. O da biraz sonra kıvrılıp yattı.

İkisinin de aslında aklı fikri o rüyada ve ço-

cuk olayında idi.

Baba ağaçkakan elinde olmadan rüyanın hâlâ etkisinden kurtulmadığı teferruatına dalıyor, yeni şeyler hatırlamaya çalışıyordu. Kendinin o anlardaki hislerini yakalayıp tahlil ettikçe yeni şeyler ve yorumlar çıkarıyordu. Sonunda kadını dürttü:

- Uyudun mu, diye sordu, biraz sinirli.

Kadın onun konuşmak için can attığını anladı ve iyi kalpli davranmaya azimli bir sesle:

- Hayır hayatım, dedi, seni düşünüyordum.

Erkek bu sözün içinde de iğneli bir alay sezer gibi oldu ve sustu.

- "Hıh", dedi kadın içinden, "yine alınıyor".

- Şu rüyan benim de aklımdan çıkmıyor. Ne düşündüm biliyor musun, bütün rüyalar

semboliktir. Bize bir şey anlatmak istedi mutlaka bu rüya. Ama bunda bir takım gizli endişelerinden başka bir şey yok aslında. Onlar rüyanda ortaya çıktı.

- Ne endişesi?

- Hani çocuğumuzu hep mükemmel bir şekilde yetiştirmeyi hayal ediyorsun ya, diyorum ki, bir yandan da gizli gizli ya öyle olmaz da bir canavar çıkarsa ortaya diye endişe ediyorsun. Sen bu gizli endişelerinin rüyasını gördün.

- Ah evet, ne kadar da akıllısın.

- Tabii ya. Başka bir izahı var mı bunun?

- Peki nasıl oldu da tam bir senaryo gibi gördüm o rüyayı.

- Demek ki bir eşref saatiymiş. Ah ben de ne kadar isterim, sevdiğim bir rüyayı uzun uzun, bir film gibi seyredeyim.

- Sonuç olarak ne demek istediğini anlat. Çocuğumuz olacak mı, yani istemeye devam edelim mi, yani yumurtaların üstünde kuluçkaya yatacak mısın?

- Evet dedi, şurada tam beş tane yumurta var. Kolları sıva. Bütün ev işlerini göreceksin.

Ben yarın sabah ilk işim dualarla oturacağım bunların üstüne. Gerisi Allah kerim. Ne dersin.

- Oldu bu iş. Ama şu rüyayı mümkün olduğu kadar düşünmeyelim artık.

- Tamam düşünmeyelim.

- Hâlâ uyuyamadın mı, diye sordum.

- Dinliyorum. Haydi durmadan anlat. Çabuk çabuk anlat babacığım.

- Niye?

- Çok fena sardı, meraktan ölüyorum.

- Uyduruyorum ama.

- Hayır, doğrusunu anladım: Uyduruyorsun ama, uydurmuyorsun. İyi anlamış mıyım?

- Evet müthiş.

- Hadi anlat, hiç durmadan..

Bu karardan sonra o geceden başlayarak çocuklarının yeni hali öylesine içlerini doldurdu ki, rüyayı gittikçe unuttular.

Ertesi sabahtan itibaren kadın yumurtaların üzerine çörelendi. Yaşlı, hatta bir kısmı cadaloz ağaçkakan kadınlardan epey teknikler de devşirmişti kadın. Onları da uygulayarak günlerce, büyük bir titizlikle yumurtaların üzerinde oturdu.

Derken aradan bir gün, iki gün, üç gün geçti ve nihayet daha sayılı güne tam dört gün kala yumurtalardan birinde bir hareket görüldü.

Baba ağaçkakan, hemen yandaki ağaçta tap-taze bir fıstığın içini çıkarmakla meşguldü. Böyle işleri kadın rahatsız olmasın diye yuvanın dışında yapıyordu. Çıkardığı fıstıkları gagasıyla getirip kadının ağızına koyuyordu.

Tam tekrar gelmişti ki, kadın,

- Bak, dedi bir şeyler oluyor.

Kanadını hafifçe açarak iri yumurtayı gösterdi. Bir tarafı sararmış ve adeta incelmışti.

İkisini de ter bastı.

Heyecandan kalpleri öyle bir çarpıyordu ki, ikisinin de başları dönmeye, gözleri kararmaya başladı. Yumurta kendi kendine azıcık yuvarlandı.

O zaman ikisi de yana çekildiler. İkisinin de dudaklarından hayret nidaları fırlıyordu.

Daha dört gün varken yavru doğuyordu işte.

- Günleri mi şaşırıldı ne oldu, dedi kadın.

- Hayır, dedi erkek, bir anormallik var bu işte. İnşallah sakat falan bir şey çıkmaz.

-Sus, dedi kadın, gözlerini yumurtadan ayırmadan, sus, sus, ağzını hayra aç.

Ve aradan iki saniye geçmeden içeriden kabuğu delen mini mini gaga görünüyordu. Ve hiç bir yardım olmadan bir iki saniye sonra kendini dışarı attı. Gücsüz, ıslak ve dermansız:

Yattığı yerden bakışlarını onlara dikti. Öyle kaldı. Ölü gibi.

- Aman, dedi kadın gidiyor galiba.

- Sus, dedi erkek, ne gitmesi, tastamam bir bebek bu, hepimiz böyle doğduk.

Erkek hemen havalandı ve durumu sevinçle konu komşuya ilân etti.

Bütün ağaçkakanlar, kadın erkek, çoluk çocuk üşüştüler. Yuvanın üzerinde turlar atıyor, onu bir kere de kendileri görmek istiyorlardı.

Bir kaç yaşlı ağaçkakan hemen yuvanın içine girmiş durumu görüşüyorlardı. Ev sahiplerine kutlayan bakışlarla bakıyorlardı.

Anne ve baba olmuşlardı nihayet.

Yaşlı ağaçkakan kadınlar, durumun çok normal olduğunu, sadece bir erken doğum olayı ile karşı karşıya bulduklarını, bundan da son dere-

ce seyrek rastlanmakla birlikte endişe edecek bir şeyin bulunmadığını söylediler.

Sadece çocuğa çok ihtimam etmeleri gerekiyordu.

Ve öyle yaptılar.

Örnek bir ana baba olmuşlardı. Söylenenleri uyguluyor, hiç bir şeyi ihmal etmiyorlardı.

Ve artık anne ağaçkakanla baba ağaçkakanın takılayışları, uzaktan evlilik bağının şen bülbülleri olarak duyuluyordu.

Onların neşeleriyle birlikte mahalleye iyice bir şen hava gelmişti.

Yuvanın oradan geçen bütün kuşlar yavruyu selamlıyorlar, hatta bazıları durup onun minik gagasından çıkabilecek sesleri taklit etmeye çalışarak:

- Ha sen, minik, minik, nasıl, sen nasıl ha, mim mini, gıdı gıdı, diyorlar onu okşuyorlardı.

Minik ağaçkakan, anne babasının koyduğu isimle Upuy, ki bu ismi babasının gördüğü o korkunç rüyanın etkisiyle, "upuysal" kelimesinden kısaltarak koymuşlardı, kendisini bu şekilde sözüm ona sevmeye çalışanlara içinden dış biliyor,

- Ne aptal şeyler, diye için için söyleniyordu.

Ziyaretçiler onun kendi kendine mırıldandığını görerek daha bir neşeleniyor,

- Aaa şuna bakın, nasıl da konuşmak istiyor,

diyorlardı.

Bir başkası ise,

- Şuna bakın hele, nasıl da büyükler gibi tıpkı, kaşlarını çatıyor diyor hayret ediyordu.

Bir başkası sevinçler içindeki anne ve babaya:

- Harika bu, çok zeki, bakın göreceksiniz her şeyi zamanından önce kavrayıp bitirecek. Çok zeki, neme lazım, çok zeki, diyordu.

Ve anne ağaçkakan,

- Puh puh, nazar değmesin diyerek, bu kem gözlerden, nazarlı olabilecek bakışlardan, gıpta dolu sözlerden yavrusunu korumaya çalışıyordu.

Yavru kız doğmuştu.

Kuşların tabiri ile sarışın bir çocuktur.

Çok güzel bir genç kız olacağı benziyordu.

Anne iftihar ediyordu kızıyla.

Baba ise "onu da kendi gibi ukalâ yetiştirirse hapı yuttuk" diye söyleniyordu.

Ve günler geçiyor, yavru Upuy büyüyor.

Ve öyle bir gün geldi ki Upuy, babanın onu rüyasında gördüğü yaşa erişti. Ve baba bir gün sabah kalktığında onu ayakta buldu. Onu o şekilde dimdik, gururlu bir şekilde durur görünce, tıpkı o rüyadaki gibi durduğunu görünce, yüreği ağzına geldi.

Gözlerini hızlı hızlı yumup açtı.

- Aman Allah'ımı, dedi, yoksa hala o rüyanın içinde miyim, ne oluyor, tıpkı ona benzemeye başladı.

Oysa ona benzediği falan yoktu yavrunun.

Bir kere rüyadaki çocuk iyice esmerdi. Buysa, demin de dedik ya, sarışın, hem de sapsarışındı.

Baba ağaçkakan Upuy'a baktı durdu. Endişe içinde doğruldu, o da kendisine bakıyordu.

Şimdi ona bir şey söyleyecek, o da tıpkı rüyadaki gibi sert, hırçın bir edayla onu tersleyecek gibiydi.

- Uyandın mı yavrum dedi korka korka.

- Evet sevgili babacığım dedi yavru. Akşam çok erken yatmış olmalıyım.

Babanın içine karlı sular serpilir gibi oldu.

Ayağa kalkıp ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

- Ee, dedi, ne yapıyoruz bugün?

- Eğer izin verirsen dedi Upuy, seninle gelmek istiyorum. Şu yakın dallarda zıplamaktan, bir iki kanatçık uçmaktan bıktım. Sanırım, eğer izin verirsen babacığım, sizinle birlikte daha uzaklara gelebilirim.

- Ne diyorsun, dedi baba! Demek istiyorsun bunu.

- İzin veriyor musun?

- Gayet tabii. Haydi öyleyse.

- İstersen annemin de iznini alalım.

- Ah yavrum ne kadar düşüncelisin. Eğer haber vermeden kalkıp gitsek yine ağzımızın tadı kaçabilirdi. Çok teşekkür ederim.

Ve eğilip uyandırdı kadını.

- Haydi dedi geç oluyor, güneş neredeyse doğacak.

Gidip kahvaltımızı yapalım.

Uyanmaya çalışan kadına sokularak,

- Sana bir de sürprizimiz var bugün, dedi Upuy da bizimle gelecek.

- Neee, dedi kadın, delirdiniz mi daha o uçmaz ayol.

Bunları der demez de uykusu muykusu kalmadı, bir hamlede kalktı.

Upuy'a baktı.

- Pek de güzelsin yavrum, dedi bugün, pek güzelsin. Nazarlı gözlere puh puh.

Sonra da ilave etti,

- Demek bizimle gelmek istiyorsun! Başarabilecek misin?

- Sanırım sevgili anneciğim dedi. Kendime güveniyorum. Ama ikiniz de bana yardımcı olacaksınız. Artık uçmak, cevizleri yolmak, delmek

ve kendi kendime yiyip içmek, size yük olmaktan kurtulmak istiyorum.

Baba hemen düzeltti.

- Bak çocuğum dedi "cevizleri yolmak" dedin. Bir daha bu kelimeyi duymayayım. Biz cevizleri koparıyoruz. Hatta mümkünse rüzgârın yere düşürdüklerini tercih ederiz. Anladın mı yavrum, güzel evladım?- Anladım babacığım. Cevizleri yolmayacağım, cevizleri koparacağım. Hatta yere düşmüş ceviz varsa, onları deleceğim, ağaçlardakileri koparmayacağım.

- Harika, harika dedi kadın.

- Ah evet, dedi koca.

Ve ikisi birden hayran bakışlarla kızlarını uzun uzun süzdüler.

Mutluluklarına diyecek yoktu doğrusu.

Ve kısa bir süre sonra üçü birden, Upuy onların arasında, pır diye havalandılar.

Ağaçları geçip açıklık bir yerde, çimenlerin üstünde danseder gibi daireler çizerek, inip kalkarak, konarak, gerek uçarken gerek konduklarında çocuklarıyla ve birbirleriyle tatlı tatlı mutlu konuşmalar, şakalar yaparak vakit geçirdiler.

Upuy ancak birkaç dakika onların yardımına gereksinme duydu.

Sonra onlara uyabiliyordu artık. Birlikte yarındaki cevizliğe yöneldiler.

Şakir Amcanın cevizliğı bir çok, irili ufaklı tepelerin arkasında ve çok uzakta idi.

Orası ağaçkakanlar için olduğu kadar bütün diğer kuşlar için de bir ziyafet ortamı sayılırdı. Oraya arada bir giderlerdi.

Ama çocukları olduğundan beri, hatta o rüyayı gördüğünden beri ikisi de o tarafa hiç gitmemişlerdi. Hele şimdi ismini ağızlarına bile almaya korkuyorlardı.

O duyacak diye öyle korkuyorlardı ki neredeyse ikisi de bu sır yüzünden aklını oynatacak, ruh hastası olacaktı.

Nihayet yakındaki küçük cevizliğe eriştiler.

Baba hemen işe koyuldu.

Bir ceviz aradı. Daldan koparmadı ki, demin yuvada söylediklerine, ona iyi bir örnek olsun.

Gerçekten de yerde çocukların toplarken unuttukları bir ceviz vardı. Küçücük.

- Hah tam ona göre, dedi baba ve aldı, onu da çağırdı. Ona bir cevizin nasıl bir kovuğa veya iki taşın arasına, veya bir kaya yarığına sıkıştırılıp delineceğini gösterdi.

- Haydi dene bakalım, dedi.

- Böyle mi, dedi Upuy.

Tıpkı demin babasının gösterdiği gibi, pençeleriyle cevizi tutuyor ve gagasıyla muntazaman vuruyordu.

- Gagan yeteri kadar sertleşmiş bile dedi babası.

Çok iyi gidiyordu gerçekten. Upuy, yetişkin bir ağaçkakan gibi cevizi çok muntazama bir şekilde delmişti.

Ve başladı içini çıkarmaya.

İlk çıkardığını babasına uzattı. Babası gözleri yaşararak aldı. Bir türlü çiğneyip yutmaya kıyamadan ağzında şekerli bir lokma gibi emmeye başladı.

Upuy ikinci parçayı annesine uzattı. O da bunu bekliyordu. O da aldı. Gözleri yaşarmıştı. Eğilip kızının yanaklarından öptü. Hem de uzun uzun.

Ve yavru kendi emeğiyle çıkardığı bu ilk lokmaları anne ve babasına hediye ettikten sonra, yavaş yavaş ve terbiyeli bir şekilde karnını doyurdu.

Hayranlıkla baktılar ona.

Gerçek bir prensesti bu. Öyle asil bir şekilde salınıyordu ki, ikisi de onun kendi yavruları olduğundan adeta kuşkuluyorlardı.

Fakat zamanla buna alıştılar. Ve onun halleri kendilerini de etkilemeye başladı.

Onlar da gittikçe daha kibar davranmaya, yuvaya giriş çıkışlarda, sofraya oturuşlarda, daha şık ve zarif olmaya başladılar.

Hayat bir rüya gibi akıyordu artık önlerinde.

Her gün mutluluk içinde gözlerini açıyor, daha uyanır uyanmaz, hep birlikte kaynağın başına gidiyor, yıkanıp temizleniyorlardı.

Oysa eskiden böyle yapmazlardı.

Doğru cevizliğe dalar, abur cubur atıştırır, sonra da akşama kadar ahlaya oflaya, sıkıla patlaya akşamı etmeye bakarlardı.

Kadınla erkek arasındaki anlamsız ağız dalaşmaları da son bulmuştu.

Birbirlerine kaşı alabildiğine kibar davranıyor, çocuğun önünde ona kötü örnek olabilecek hiç bir şey yapmıyorlardı.

Birlikte çıktıkları o ilk günden sonra hep beraber idiler.

Berberlikleri herkesin gıptasını çekecek kadar güzeldi.

Zaman zaman Upuy komşu çocuklarla kısa gezmelere çıkıyor, onları da etkiliyordu. Artık mahallede, ağaç ve dal aralarında kulakları inciten ahlaksız küfürleşmeler son bulmuştu.

Öyle bir kuştu ki Upuy, gittikçe güzelleşiyor, küçükken ona gönlünü kaptırmış olan mahallenin bütün delikanlıları onun bu güzelliği, serpilişi karşısında aşağılık duygusuna ve umutsuzluklara kapılıyor, onunla eskiden oyun oynadıkları halde, uçmaya birlikte gitmek için gelip izin iste-

meye artık cesaret edemiyor, şimdi gittikçe uzakta kalıyorlardı.

Ancak her biri uzaklarda durup, gizli gizli onun gelip geçmesini gözlüyor, onu göremedikleri günler hasta oluyorlardı.

Böylece Upuy kendi asaleti, zarafeti, kibarlığı ve prensesliği ile yapayalnız kalmaya başladı.

Bunu hiç belli etmiyor, ailesi ile birlikte kibar bir hayat sürmeye devam ediyordu.

Anne ile baba bir akşam o uyuduktan sonra aralarında, o korkunç rüyayı bir kere daha hatırlamaktan kendilerini alamadılar ve uzun uzun şimdi içinde buldukları durumu konuştular.

- Bir kabusmuş o, dedi erkek. Demek olacakların tam tersini görmüşüm.

- Evet, dedi kadın, ama ben zaman zaman hatırlıyor ve titriyorum.

Erkek de aynı şeyi itiraf etmekte adeta acele etti.

- Ben de dedi.

- Buna rağmen, dedi kadın, artık geçti. Ve bazen artık onu Şakir Amcanın cevizliğinden mahrum etmesek mi acaba, diye düşünüyorum.

Küçük bir sessizlik oldu.

İkisini de o şiddetli korku sardı şimdi. İkisi de oraya gittikleri anda, hatta ona "Şakir Amca Çiftliği" dedikleri anda, otomatik bir şekilde korkunç

rüyanın gerçekleşmeye başlayacağına dair garip bir önsezi ile doldular.

Ve hemen süratle oraya asla gitmemeye ve onu oraya götürebilecek bütün ihtimalleri ortadan kaldırmaya karar verdiler.

Sabaha kadar da uyumaya korktular. Sanki o uyanacak ve kendilerinden habersizce, ya bir tesadüf sonucu, ya da yaramaz arkadaşlarının arkasına düşerek oraya gidiverecek.

Sabahleyin hiç uyumamış olarak kalktılar.

Kısa bir hazırlık yaptılar.

Şimdi o da uyanabilirdi. Birkaç dal ileri bir yere uçup yan yana kondular ve konuştular.

- Ne düşünüyorum biliyor musun, dedi kadın, hemen şimdi onu da uyandırırım ve buralar artık bize göre değil evladım, göçe karar verdiğim diyerek, o menhus cevizliğe asla ulaşamayacağı bir yerlere gidelim. Emin ol eğer elimizi çabuk tutmazsak fena bir şeyler olacak.

Bu sözler üzerine zaten uykusuz ve vehimli bir durumda bulunan babayı müthiş bir korku ve telaş sardı.

- Evet, dedi bu kararımızı hemen uygulamalıyız.

- Bak, dedi anne uyanıyor.

Hemen yuvaya kondular. Çocuklarını gülücüklü kelimelerle karşıladılar. Sevimli bakışlarla

kendilerine bakan bu güzeli, yaklaşmakta olan amansız bir hastalıkla yüz yüze bulmuş gibi içleri titriyordu.

- Hadi yavrum dedi, kalk da hazırlan artık.

O da kalktı.

Anneyle baba birbirlerine bakıyor, meseleyi nasıl açacaklarını kestiremiyorlar di.İçlerinden biri konuşmaya başlayacak diye ötekinin ödü patlıyordu, sakın bir pot kırmاسın.

- Buraları çok seviyor musun? dedi baba.

- Tabii, dedi Upuy, seviyorum. Evimizin, doğduğum yerin bulunduğu bir yeri nasıl sevmem.

İkisi de donup kaldılar.

- Bak yavrum, dedi anne, babanla uzun uzun konuştuk. Evet yuvamız, senin dünyaya geldiğin sevimli yer burada. Biz bırakıp gidersek, ya başka bir aile gelip hazıra konar oturur, ya da bakımsızlıktan tarumar olur. Ancak şimdi uzun uzun açıklamamız mümkün olmayan sebeplerle bugün buradan göç etmeye karar verdik.

“Eyyvah dedi baba ağaçkakan, tam da korktuğum gibi girdi meseleye”, ve hemen öne atıldı.

- O kadar da mühim değil aslında sevgili Upuy’cuğum, gitmesek de olur. Eğer sen gitmeye-
lim dersen kalırız. Fakat düşün bir kere, dünya o kadar, o kadar, o kadar geniş ki, burada minnacık bir arazi parçasına sıkışıp kalmak aptallık olur.

İçinden de karısı için "bir de akıllı geçinir" diye söyleniyordu.

Sözü hiç karısına kaptırmamaya çalışarak devam etti:

-Deden anlatmıştı, taaa uzaklardan gelmişler. Bil bakalım ne kadar uzaklardan.

Fakat Upuy cevap vermedi. Rengi solmuş gibi, isteksiz bir şekilde babasına baktı. Ve dalgın dalgın,

- Ne kadar uzaklardan, diye sordu.

- Tam bir milyon kanat vuruşu uzaktan.

- Uf uf dedi Upuy, o kadar demek. Şimdi oraya mı gitmek istiyorsunuz?

- Evet, belki günlerce gideceğiz.

- Buraya dönülecek mi tekrar?

- Gerekirse elbette.

- Ben dönmek istemem.

- Neden?

- Bilmem. Öyle işte. İçimden öyle geldi. Eh haydi hazırlanalım bari.

Ve anne ile baba, şaşkın bir şekilde kendileri de inanmadan, bir anda hazırlanmaya başladılar.

Upuy, onlar son hazırlıkları da yaparken üst bir dala konup etrafına bakınmaya başladı. Eğilip anne ve babasına seslendi:

- Hadi artık dedi. Uzak diyarların heyecanı sarmıştı içini.

- Geliyoruz, dedi babası.

- Bu kadar olacağını hiç sanmıyordum. Bunu niçin çok daha önceleri düşünmedik. Günlerce tasayla uyuduk tasayla kalktık diye fısıldadı kadın.

Hazırlıkları bitince, yuvayı bir de alelusul temizlediler, bir kaç komşuya veda edip havalandılar.

Şakir Amcanın cevizliğinin tam tersi bir istikamette uçuyordu baba. En önde gidiyor, anne ile Upuy da yan yana onu izliyordu.

- Anne, dedi Upuy, böyle gidiyoruz ama, söyle babama, evimizin bulunduğu bölgede şöyle havada bir iki tur atalım. Son bir defa görmek istiyorum.

- Tabii, dedi annesi, hemen durumu babasına ilettiler.

Tabii canım, dedi baba ve çark ederek uzun bir daire çizmeye başladılar.

Şimdi Upuy öne geçmiş bir çocuk heyecanıyla terketmekte oldukları memleketlerini doya doya görmek istiyor ve bir an önce de birçoğunu görmek için de acele ediyor ve durmadan yükseliyordu.

Peşlerine takılmış olan anne ile babayı da ay-

nı hisler sarmıştı.

Doğup büyüdükleri yerlere daha şimdiden hasretle bakıyorlardı.

Upuy'a yalan söylemişti babası. Dedesi değil, dedesinin de dedesi buralıydı. Ailesinin büyüklelerinden kendilerini, uzak bir beldeye dair hiç bir bilgi, hatıra gelmiş değildi.

Yavrularıyla birlikte mutlu uçuşlar, mutlu zikzaklar ve kavislerle yükselerek, alçalarak geniş bir bölgede uçuyorlardı.

Öyle dalmışlardı ki!

Birden Upuy'un sevinç çığlıklarıyla kendilerine geldiler.

-İşte orası, işte orası, diye bağıyordu.

Upuy.

- Neresi, dedi baba.

- Neresi, diye atıldı anne. Ama daha onun gösterdiği tarafa bakmadan, onun Şakir Amcanın cevizliğini gördüğünü anladılar.Evet taa uzaklardaki Şakir Amcanın cevizliğini işaret ediyordu kanadıyla.

- Hadi çok geciktik, dedi baba sesinin titreşmesini bastırmaya çalışarak. Geciktik artık, hemen yola koyulmamız gerek, yoksa konaklayacak bir yer bulmakta güçlük çekeriz.

Fakat dehşetle açılan bakışlarıyla, Upuy'un Şakir Amcanın cevizliğine doğru yöneldiğini gör-

düler.

Telaşla arkasına düştüler ve yetişir yetişmez de bir tarafında anne öte tarafında baba ona mani olmaya, yolundan çevirmeye çalıştı.

- Ne oluyorsunuz, dedi bırakın oraya gidelim. İşte size epeyce uzak bir yer. Hem uzak hem de yakın. İstediğim zaman uçup buraya gelebilir, eski yuvamızı, dostları komşuları görebilirim. Daha ne istiyorsunuz.

- Hayır yavrum orası olmaz. Çok tehlikeli bir yerdir orası.

- Nasıl tehlikeli?

- Tehlikeli falan değil yavrum, diye atıldı baba, tehlikeli değil de bizim çizilmiş bir yolumuz var. Gitmemiz gereken bir yer tespit ettik. Yolumuzdan olmayalım. İlerde bir gün ziyarete geliriz. O zaman istediğin yerlere birlikte gideriz.

Upuy açılmaya başladı. Yüksek bir ağacın tepesine kondu. Buradan Şakir Amcanın cevizliği tepeden, bütün güzelliği ile görünüyordu.

- Nasıl olur da böyle bir yerden haberiniz olmaz anneciğim, ya sen baba? Nasıl oldu da böyle güzel bir yerin varlığından beni haberdar etmediniz? İlk yapacağınız şey bu olmalıydı, dedi.

Sözlerinde hiçbir sitem, kızgınlık yoktu. Hala o kibar çocuktü.

- Bakın dedi, bakın şu güzelliğe.

Fakat anne ve babasının yüzündeki korkulu ifadeleri görerek hayret etti.

- Ne oluyor size anneciğim, babacığım ne oluyor, söyleyin artık dedi.

Onların verecekleri cevabı beklemeden adeta kendi kendine mırıldanır gibi:

- Sanki buraları tanıyorum dedi.

Adım Adım Son

Anne ağaçkakan Upuy'un son cümlesini duyar duymaz bayıldı ve vurulan bir kuş gibi ağaçtan aşağıya düştü.

Baba kız telaşla onun yanına uçtular. Serin ve emin bir yere taşıdılar.

- Hasta mı annem baba, doğru söyle? Onun için mi durup dururken bir günde buralardan gitmeye karar verdiniz?

- Hasta değil, dedi. Hiç hasta değil..

- İyi ama bu durumda yola devam edemez zaten.

Bunu der demez de havalanıp gitti.

Anne kendine gelince yavrunun orada olmadığını gördü ve büsbütün yıkıldı. Acı içinde,

- Kurtuluş yok galiba dedi.

Kocasını kederli kederli başını salladı, evet anlamında.

Upuy az sonra dönüp geldi.

- Haydi, dedi nefis bir yer buldum. O cevizli-
ğe çok yakın. Orada da bir yerlere baktım ama,
bir ev var, bembeyaz bir ev. Saraydan farksız. Ah,
evet, eğer bir bahçeye, bir eve aşık olduğunu
bilsem, oralara aşık olduğumu söyledim size.
İmkânı yok buralardan hiç bir yere ayrılamayız.
Haydi gelin çabuk.

Çar naçar arkasına takıldılar. Gerçekten de
küçük bir tepenin yamacında, yuva yapmaya çok
elverişli bir ağaç bulmuştu.

Üçü birden yuvayı hazırlamaya koyuldular.

Anne ile baba için için gözyaşı döküyorlardı.

Fakat söyleyecek hiç bir şey kalmamıştı. Yu-
vayı bitirip uzandıkları zaman, yattıkları yerden
bile cevizliği rahatlıkla görmekteydiler.

Aman ne harika bir manzara bu!

Bir an, bir tek saniye de olsa her şeyi unutup
orayı, dalgın ve hülyalı gözlerle seyrettiler.

Anne ile baba o geceyi de gözlerini kırpmad-
an geçirdiler.

- Görünüşte kurtuluş yok gibi, dedi kadın.
Ama kötü bir şey de yok gibi. Bakarsın hiç bir şey
olmaz, yavrumuz öyle biri olamaz, emin ol. Kor-
kacak bir şey yok.

Bu sefer de baba karısını cesaretlendirdi.

- Anlaşılmaz bir tesadüften başka bir şey olmamalı bu durum. Hiç korkmayalım.

Bu minval üzere konuşup durdular. Zaman zaman da,

- Ya tıpkısı çıkarsa o korkunç rüyanın deyip duruyorlardı.

Fakat günleri, eski yuvalarımdakinden üç kat daha mutlu olmalarını gerektirecek bir intizam, güzellik ve acısızlıkla geçip gidiyordu.

Her sabah sevinç çılgınlıkları atarak Şakir Amcanın cevizliğine dalıyor, kismetlerini yiyor, civardaki pınarlardan serin sular içiyor ve yuvalarında faydalı işler yaparak günlerini geçiriyorlardı.

Günün birinde kötü bir şey oldu ama kendileriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir kuş peydahlanmıştı.

Gelen haberlere göre bu kuş, bilinmeyen bir intikam hırsıyla Şakir Amcanın cevizliğine dalıyor, ortalığı birbirine katıyordu.

Bu sebeple de Şakir Amca güzel bahçesinin üzüntüsünden yataklara düşmüştü.

- Bir şeyler oluyor galiba ama, bizimle ilgisi yok dedi baba. Rüyam çıkıyor bir bakıma. Kötü

bir şeyler oluyor ama başka bir düzeyde.

- Öyle olmalı.

- Aman atlatsak şu günleri.

Ve yeni haberler gelmeye başladı.

Şakir Amcanın oğlu silahlı bir vaziyette bütün gün cevizlikte geziyormuş. Gördüğü her kuşa, hatta serçelere bile acımasızca ateş ediyormuş.

Babayla anne hemen Upuy'u uyardılar.

Şakir Amcanın cevizliğine gitmek kesinlikle yasaktı.

Korkuyla onun ne diyeceğine baktılar. Onun bütün eğlencesi, hayatının biricik amacı gibi olmuştu o cevizlikte vakit geçirmek.

- Tabii babacığım dedi. Emin olun hiç gitmeyeceğim. Hatta yakınından bile geçmeyeceğim. Boş yere vurulup düşmek istemem.

Bu cevap karşısında öyle bir rahatladılar, öyle bir rahatladılar ki, birdenbire gevşeyen sinirleri yüzünden yığılıp kaldılar ve henüz öğle sonu olmasına rağmen ta gece yarısına kadar derin bir uykuya daldılar.

İlkin baba uyandı, telaşla karısını uyandırdı. Gecenin karanlığı çökmüştü. Yürekleri ağızlarına gelerek Upuy diye bağırmaya başladılar. Fakat Upuy'un sesi hemen yakından, yuvanın içinden

geldi.

Telaşla fırlamıştı uykusundan,

- Ne var, ne oluyor? dedi.

Bu kez anne ile baba tekrar bir sinir boşalmasıyla ağlamaya başladılar.

Baba, uyuyup kaldıklarını, uyanınca da kendisini başka bir yerde sandıklarını anlattı. Korkacak bir şey yoktu. Yeniden uyumaya çalıştılar.

Ertesi gün baba:

- Yavrum, dedi galiba bize yine yol görünüyor. Cevizlikteki bu sıkıntılı durum geçinceye kadar bir yerlere uzaklaşsak iyi olur.

- Hiç gerek yok bence, dedi Upuy, oraya gitmedikten sonra mesele yok.

- Ya bir de gidersen!

- Ya bir de gidersen, ne demek. Ben gidersem siz de gidersiniz.

- Biz asla gitmeyiz.

- O zaman ben niye gideyim?

İkisi de söyleyecek bir şey bulamadı. Çocuk o kadar akıllı ve anlayışlıydı ki..

Bazı macera sever kuşlar, bunların içlerinde ağaçkakanlar da, cevizliğin sınırlarına kadar her gün gidip, ağaçlara pinekleyerek olup bitecekleri görmeye çalışıyorlardı.

O vahşi kuş şimdi de Şakir Amcanın oğlunun silahına ve sabahtan akşama kadar oralarda doluşmasına rağmen, bahçenin uzak uçlarında dalları yolup atıyormuş etrafa. Cevizleri gagasının çelik kısılcacında bir sıkıyla tuz buz edip, etrafa saçıyormuş.

Gelen haberler çok kötüydü.

Şakir Amcanın oğlu köyden avcıları da getirmişti. Bunlar her tarafa yayılmışlardı ama bir türlü o kuşu avlamaları mümkün değildi.

Her defasında onların elinden kurtulmasını biliyordu.

Anlattıklarına göre bir efsane yaratığını andırıyormuş bu kuş. Bir bakmaya onu ağaçkakan sananlar da varmış, bir kartal yavrusu, bir şahin sananlar da.

Her neyse, karışık bir kuş olduğu ve canavarlıktan öte bir şey bilmediği muhakkaktı.

Fakat nasıl oluyor da dünyada onca yer varken gelip Şakir Amcanın cevizliğine musallat oluyor ve adamı hasta edecek kadar tahribat yapıyordu.

Acaba, Şakir Amca bu bahçeyi dünyada ter şeyden, çocuklarından bile, ve karısından bile çok sevmenin cezasını görüyor olmasın?

İki üç gün sonra yeni haberler geldi.

Ağaçları ve meyvelerini perişan etmeye devam ediyordu bu vahşi kuş. Fakat onu daha hiç kimse görmemişti. Buna mukabil Şakir Amcanın silahlı oğlu da avcılar da etrafta görünmüyorlardı.

Cesur bir ağaçkakan eve kadar sokulmuş ve olup bitenleri görmüştü: Evet çok yakın bir ceviz ağacı, iri ve olgun cevizlerinin yanı sıra ayrıca renkli kağıtlarla süslenmiş, kırmızı yeşil, mavi minik ampullerle de aydınlatılmıştı.

Vahşi hayvanın bütün dikkatini bu güzelliğin üzerine çekmek istiyorlardı mal sahipleri. Fakat bu ağacın bütün dallarına son derece tehlikeli, kurtulması zor tuzaklar, kapanlar kurulmuştu.

Bunu işitince anne ağaçkakanla baba ağaçkakan yavrularını bu tehlikeye karşı uyardılar.

- Yakalanırsan eğer, onların, bu tahribatları yapan vahşi kuş olmadığını anlayıncaya kadar işiştenden geçer, seni öldürüp köpeklerine atarlar.

Upuy titredi.

- Taa orda ne işim var anne dedi. Biliyorsun biz normal zamanlarda bile insanların dolaştıkları o evin yakınlarına kadar gitmemeye özen göstermişizdir.

- Ah ne kadar akıllıca konuşuyorsun yavrum, dedi.

O günü de yuvanın yanından fazla uzaklaşmamaya çalışarak sıkıntı içinde geçirdiler.

Hepsi, bütün mahalle halkı oldukça rahatsız bir gece geçirdi.

O sabah bizim ağaçkakanlar biraz geç uyan-
dılar. İsteksizce kahvaltıya çıkmaya hazırlanırken
çığlık çığlığa kuşlar geçti.

- Yakalanmış, yakalanmış diye bağıryorlardı.

Onlar da nasıl olduğunu bilmeden peşlerine
takıldılar. Üçü bir arada idi ve anne ile baba yav-
rularım ortalarına almışlardı.

Bütün kuşlar akın akın Şakir Amcanın ceviz-
liğine doğru uçuyordu.

Yaklaştıklarında hiç birinin duraklamadan
doğru içeri daldıklarını hayretle gördüler.

Büyük bir merakla onlar de peşlerine takıldı.

Evin yanındaki süslü ağaca çok yakın ağaçlar
tepeleme kuşlarla dolmuştu.

Kafesi andıran demir kapanlardan birinin
içinde bir hayvan çırpınıp duruyordu.

Ev sahipleri onu oradan henüz indirmemiş-
lerdi ve adeta acele de etmiyorlardı.

Meğer Şakir Amca kasabaya doktora götürül-
müş.

- Eğer yakalanırsa, ben gelmeden sakın kimse

dokunmasın demişmiş.

Şimdi Şakir Amcaya haber iletilmişti ve onu beklemekteydiler.

Saatlerce bitip tükenmek bilmez bir merakla ve kuş kalabalığı gittikçe artarak beklediler.

Nihayet Şakir Amca çökmüş bir vaziyette atının üzerinde görüldü. Düşmesin diye atı yavaş yavaş sürüyor ve kendisini de bir yandan tutuyorlardı.

Evin önünde yardım ederek ve yarı yarıya taşıyarak bir sandalyeye göturdüler.

Şakir Amca gözünü kafesten ve kuştan ayırmıyordu.

- Getirin, diye bağırınca kuşlar tir tir titrediler.

Anne ağaçkakanla baba ağaçkakan, oradakilerin hiç birinin hissetmesine imkan olmayan heyecan ve korkularla büzülmüş bekliyor, iki taraftan Upuy'a sımsıkı sarıldıkları halde, elini kafesin içine ihtiyatla uzatan Şakir Amca, o vahşiye değil de kendi yavrularına elini uzatıyor gibi korkudan boğuluyorlardı.

Gerçekten değişik bir kuştı bu.

O güne kadar bir benzeri görülmemiştir. Kapanana fena sıkışmış, ezilmiş, gagası kanamış, üstü başı darmadağın olmuştu.

Şakir Amca güçlü ziraatçı elleriyle onu kısıp kısıp yakalayıp dışarı çıkardı.

Bir süre karşısında tutarak baktı.

Sonra gözlerini etraftaki ağaçlara ve orada birikip bekleyen binlerce, her ırktan kuşa çevirdi.

Ve hastalığını unutarak ayağa kalktı. Dinçleşmiş gibiydi.

Hiç kimsenin duymadığı bir sesle gözlerini elindeki kuşa dikmiş:

- Hırslarım ve günahlarım. Hırslarım ve günahlarım. Hırslarım ve günahlarım diye mırıldaıyor, için için inliyordu.

Bir yandan da evlatlarının ve torunlarının diğer ev halkının bekleyen bakışlarının önünde evin önündeki alanda yürüyor, zaman zaman kuşu havaya kaldırıyordu.

Çok zaman onun, kuşu salıvereceğini düşünenler oldu.

Anne ağaçkakanla baba, heyecanlarının son kertesine gelmişler artık.

Ah, bir an önce bitseydi!

Şakir Amcanın pençesindeki kuş ise için için kıpırdanmaya, kurtulmaya çalışıyordu.

Şakir Amca tam önlerinden geçerken kuşun bakışları Upuy'a kadar uzandı. Çok güzel gözleri

vardı ve korkarak söylemek gerekir ki tıpkı Upuy gibi bakıyordu.

Baba ağaçkakan korkuyla içini çekmekten kendini alamadı. Anne ağaçkakan bir çığlık attı.

Şakir Amca yürümeye devam etti ve evin, çok önceden belirlenmiş köşesine geldiği zaman durdu ve alana döndü.

Kuşun gövdesini tek eliyle sıkı sıkı tutmuştu. Diğer eliyle başını boynundan yakaladı ve kuşu göğsünün hizasına kadar yukarı kaldırdı. Ve bir tek hareketle başını gövdesinden kopararak bir tarafa, gövdeyi de diğer tarafa fırlatıp attı.

Gülücük Çocuk Kitapları

1. Serçe Kuş / *Cahit Zarifoğlu*
2. Ağaçkakanlar / *Cahit Zarifoğlu*
3. Katıraslan / *Cahit Zarifoğlu*
4. Yürekdede ile Padişah / *Cahit Zarifoğlu*
5. Gülücük / *Cahit Zarifoğlu*
6. Küçük Şehzade / *Cahit Zarifoğlu*
7. Motorlu Kuş / *Cahit Zarifoğlu*
8. Kuşların Dili / *Cahit Zarifoğlu*
9. Ağaç Okulu / *Cahit Zarifoğlu*
10. Kuğuların Masalı / *Selim Uğurlu*
11. Kelile ve Dimne / *Mustafa Özçelik*
12. Balıkçıl Kuşu ile Yengeç / *Mustafa Özçelik*
13. Ömerin Çocukluğu / *Muallim Nâci*
14. Başını Vermeyen Şehid / *Ömer Seyfettin*
15. Dünyayı Kaplayan Ağaç / *A. Vahap Akbaş*